

PSYCHO *energetika*

Zpravodaj České psychoenergetické společnosti

II/2019

Ze života ČEPES

Pohled pátera Ferdy na význam duše

Bezdrátová technologie a infekce

Neuvěřitelné, nevysvětlitelné

Vrozené zvláštní schopnosti

Čich a chuť

Výrobky se zdravotními účinky

Na hranici života a smrti

Pythagorejské Y

Pythagorejské písmeno do dvou cest se štěpí,
ukazujíc dvě cesty jak lidský život veden bývá.
Cesta vpravo ku svaté Ctnosti míří
a ač zpočátku strmá a překážek plná, v míru končí.
Ta druhá je široká a schůdná,
z vrcholu však na skaliska poutník svržen padá.
Ten, kdo k Ctnosti po přetěžké stezce chvátá,
přemůže bolest a odměny a uznání se dočká.
Ten však, kdo po lenivém luxusu a zahálce baží,
zemře co bezcenný působením činů velkých.

Maximinus

Obsah

ZE ŽIVOTA ČEPES

Pozvánka na valnou hromadu 2020 – Ing. V. Bažant

1

O činnosti ČEPES ve druhém pololetí 2019 – Ing. V. Bažant

1

LÉČITELSTVÍ A ALTERNATIVNÍ MEDICÍNA

Vrozené zvláštní schopnosti (dokončení) – převzato z knihy Kuchař, Hanka: Léčitelé, jak je neznáte.

2

Pohled pátera Ferdý na význam duše – Ing. V. Bažant

7

LÉKAŘ A BYLINÁŘ RADÍ

Čich a chuť – MUDr. J. Doležal

10

TELESTEZIE A PSYCHOKINEZE

Bezdrátová technologie a chronické infekce – K. Pokorný

13

ŽIVNOSTENSKÁ SEKCE

Prvky komplementární a alternativní medicíny v českém právu – prof. JUDr. Ivo Telec, CSc.

16

Výrobky se zdravotními účinky – prof. JUDr. Ivo Telec, CSc.

17

NEUVĚŘITELNÉ, NEVYSVĚTLITELNÉ?

Neuvěřitelné, nevysvětlitelné? Z televizních pořadů sešit 10 – Ing. J. Kapinus

21

RŮZNÉ - Z DOPISŮ ČTENÁŘŮ

Na hranici života a smrti – Ing. J. Dolejš

26

SVOLÁNÍ VALNÉ HROMADY

V souladu se stanovami pořádá vedení ČEPES

VALNOU HROMADU SPOLEČNOSTI,

která se bude konat

v sobotu 29. 2. 2020 v době
od 10.00 do 14.00 hodin v budově ČSVTS,
sál č. 319, Novotného lávka 5, Praha 1

Program

09.00 – 10.00

Registrace účastníků.

10.00 – 10.30

Organizační záležitosti (případný odklad začátku).

10.00 – 13.00

Volba řídicího jednání Valné hromady.

Volba návrhové komise.

Zpráva o činnosti společnosti za rok 2019.

Zpráva o hospodaření společnosti za rok 2019
a návrh rozpočtu na rok 2020.

Návrh zaměření činnosti na rok 2020.

Návrh na doplnění členů vedení.

Schválení delegátů na sněm Hospodářské komory
ČR.

Diskuse.

Usnesení.

13.00 – 14.00

Společenské posezení.

Pokud někdo z přátel společnosti bude mít zájem
zařadit do jednání valné hromady významný pod-
nět, vedení doporučuje, aby svoji žádost na doplně-
ní programu předložil vedení alespoň 10 dnů před
konáním valné hromady, aby jeho návrh mohl být
zařazen do přípravy zaměření činnosti ČEPES na
rok 2019.

Vedení ČEPES upozorňuje, že Valná hromada je
určena pouze členům a pozvaným hostům (bez hla-
sovacího práva). Vítáme všechny racionální náměty
k činnosti.

Ing. Vlastimil Bažant

O ČINNOSTI ČEPES V DRUHÉM POLOLETÍ 2019

Jistě jste zvědaví, co se v tomto období v ČEPES
událo. Začneme tedy revizí profesní kvalifikace
„Detekce anomálií zemské kůry“. Dočkali jsme se.
Pracovníci odboru dalšího vzdělávání konečně tuto
verzi schválili a v úředním listu bylo oznámeno, že
je možno požádat garanta této profese, Ministerstvo
zemědělství, o schválení autorizované osoby potřeb-
né pro uskutečnění zkoušek. Zásluha na revizi
a na žádosti o akreditaci autorizované osoby a jeho
zástupce náleží Ing. Aleši Vaňkovi. Za to mu patří dík
všech bývalých i současných proutkařů. V důsledku
této skutečnosti jsme v listopadu mohli uskutečnit

druhý proutkařský kurs podle schváleného hodno-
tícího standardu.

I když nebyly zahájeny práce na povolání „Odborný
pracovník v přírodním harmonizování lidského orga-
nismu“, v této oblasti došlo ke zpracování poznatků
předsedy ČEPES Ing. V. Bažanta za období 1984 až
do roku 2019. Rozhodl se je předat těm, kteří s nimi
souhlasí a budou je chtít využívat.

Předseda je toho názoru: obdržel jsem je zadarmo,
tak ani já za ně nic nechci. Do budoucna mají sloužit
pro pomoc potřebným.

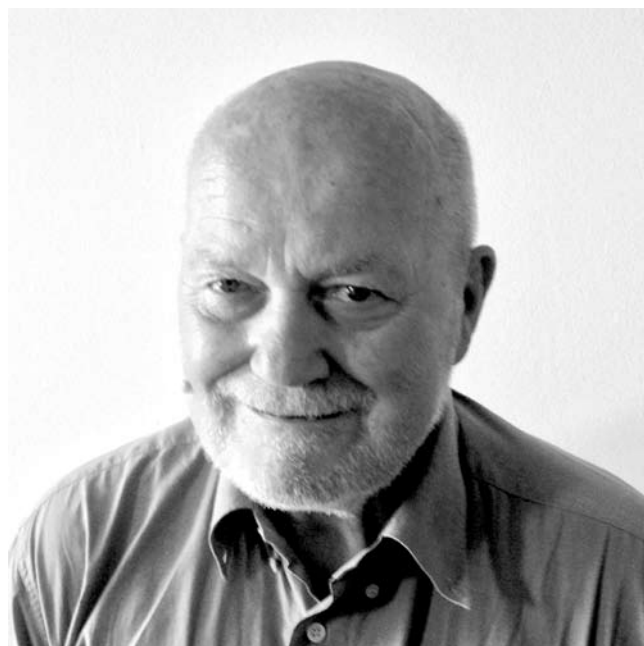
Z těchto poznatků vyplývá, že i když činnost
přírodního léčitele navazuje z převážné části na exis-
tenci přírodních zákonů, přesto zvláštní schopnosti
přírodního léčitele spočívají v rozšířeném vědomí,
které jsou darem z duchovního světa. Proto se tyto
schopnosti nemohou rozvinout u Sysifovců a zastán-
ců rozumového poznání, kterým rozumové poznání
stačí pro život. Současně v poznatcích je doporučo-
váno pro další bezpečný vývoj i duchovní, aby léčitel
pracoval ve stavu spontánním, ne vědomém.

Dále se doporučuje návrat k úvahám starověkých
učenců ale i některých současných myslitelů, kteří
považovali duši člověka za hlavní zdroj nejvyššího
poznání (pravd) a obnovení harmonické lidské spo-
lečnosti.

Předseda upravil „poznatky“ do konečné podoby
na základě připomínek účastníků dvou seminářů
i některých vybraných spolupracovníků a zveřejnil je
na webových stránkách ČEPES. Protože v „poznat-
cích“ je doporučována komunikace člověka s duší,
předpokládáme, že v příštím pololetí budou semi-
náře tohoto druhu zaměřeny na to, jak se letošním
účastníkům dařila komunikace s duší a co jim to
přineslo.

Naskytá se otázka: Najde předseda pokračovatele
anebo dopadne jako prof. F. Kahuda, který pro svoje
originální myšlenky nenašel pokračovatele?

Ing. Vlastimil Bažant

VROZENÉ ZVLÁŠTNÍ SCHOPNOSTI (dokončení)

V minulém zpravodaji jsme mluvili o lidech, kteří se narodili se zvláštními schopnostmi (rozšířeným vědomím) a tyto schopnosti neztratili během dospívání. Zdůrazňovali jsme, že tito lidé se stávají vyjímečnými pracovníky ve svém oboru, i když si mnohdy neuvědomují, že zvláštní schopnosti mají.

Tento článek je dokončením rozhovoru MUDr. Václava Vydry s pány Jiřím Kuchařem a Zdeňkem Hankou z roku 1991 v knize „Léčitelé, jak je neznáte“.

Ing. Vlastimil Bažant

Jaké byly vaše začátky zavádění těchto disciplín do vaší lékařské praxe? Narážel jste na odpor?

V malých nemocnicích jsou kolektivy mnohem stmelenější. Jsme odkázáni na to, abychom jeden s druhým dobře vycházeli a vzájemně si pomáhali. Mám dojem, že kolektivy v malých nemocnicích jsou tak nějak sourodé, protože se do nich většinou nedostávají lidé, kteří mají kariéristické snahy a kteří se vyžívají v konkurenčních tendencích. Mají svou práci rádi, mají za sebou většinou slušnou praxi a dělají medicínu na solidní úrovni. Takže když se objeví nějaká nová metoda, a to myslím zcela obecně, tak to všichni sledují. Zajímají se o léčebné postupy a léčebné efekty. Když jsem začínal s akupunkturou, nebyla to metoda, která přišla z „vyššího pracoviště“: protože žádné takové v tomto smyslu tehdy neexistovalo, tak byla trochu podezřelá.

Kdy to bylo?

Asi kolem roku 1976. Bylo to něco neobvyklého, protože akupunkturu jsem nepřinesl z atestačního školení. V těch případech bývá taková praxe, že se metoda přijme jako hotová a pro praxi připravená, všichni se ji snaží osvojit a snaží se s tím vyrovnat, anebo je to svěřeno někomu, kdo tuto metodu používá ve prospěch všech. S akupunkturou to bylo poněkud složitější. Její zařazení do používaných metod „lege artis“ nebylo možné, prostě neexistovalo žádné společenské ani odborné měřítko. Takže jsem byl tady u nás v nemocnici na tomto poli značně osamělý. Samozřejmě jsem se stýkal s lidmi, kteří měli podobné zájmy, na pracovních dnech. Scházelo se nás nejprve čtyřicet až padesát, později již několik set. Dokonce jsme pak museli i vybírat. Měl jsem odvalu, ale nebyla prosta skrytých obav. O to víc jsem se snažil získat dostatečně dobrou literaturu, takže jsem utratil i hodně peněz. Dovedete si asi představit, jakou událostí byla pro mě i mé kolegy každá nová kniha, nemluvě o tom, když se někdo z nás dostal na mezinárodní kongres o akupunktuře.

Jaký přístup vůbec mají kolegové lékaři k lékařům senzibilům?

Zavádění akupunktury a bioterapie do praktické medicíny umožnilo více lékařům rozpoznat své senzibilní schopnosti. Myslím si, že takových lékařů bude několik desítek. Mnohé reakce jsou pozitivní, zvláště jde-li o kolegiální pomoc. Ty negativní lze rozdělit asi do tří skupin podle dominantní emoce autorů. První je: Asi se zbláznil, jako by takhle neměl práce dost.

Druhá je: No jo, už neví, na čem by si nahlabal! A třetí: To by se mělo zakázat, tahle „pavěda“; s podtextem: Jak to, že ono mu to funguje a mně nikoliv? - podle pravidla sousedovy kozy. Je pozoruhodné, že právě ti nejzkušenější a nejvzdělanější lékaři jsou k alternativním metodám nejtolerantnější, byť je pokládají za druhořadé.

Jako lékař v pohraničí, odkud lidé spíš odcházeli a dobrovolně přicházeli málokdo, jste měl práce jistě dost. Proč jste se tedy věnoval psychotronice?

Pro pocit poznání. To se nedá popsat, jaký je to vnitřní prožitek. Léčitelé jej znají. Pocit sounáležitosti člověka a jistota, že kde jsou dva, jsou vlastně tři. Drtivá většina starých léčitelů potvrdí, že se cítí být prostředníkem, poslem, a že mají svoji modlitbu či vlastní meditační text. Skeptičtější léčitelé mluví o všudypřítomné energii, kterou transformují skrze vlastní osobu. Říkají si pranoterapeuti. Existují však také jedinci, kteří tvrdí, že jen oni a nic jiného jsou příčinou uzdravení nemocného.

Háček to má v tom, že se to roznese a pak stoupá příliv pacientů. Po určité době nabyde strašlivých rozměrů a proti svému přesvědčení se musíte dost tvrdě bránit. Nemoc přináší sobectví a strach. Tyto způsoby léčení však mají své meze a je neseriózní rozdávat falešnou naději.

Měl jste, pane primáři, možnost setkat se s nějakým asijským akupunkturistou?

Ano, v Praze v Doškolovacím ústavu je katedra tropických chorob. Na této katedře se školí v rámci Světové zdravotnické organizace vynikající lékaři z různých zemí. Byli tam také Vietnamci, u kterých jsem měl možnost vidět, jak pracuje s akupunkturou školený odborník.

Zabýval jste se také jinými asijskými metodami? Bylo to souběžně se studiem akupunktury nebo jste začal přibírat tyto metody postupně?

Když se člověk začne zabývat akupunkturou, automaticky se dostane i k měření bodů. To znamená, že musí hodnotit energetický potenciál jednotlivých meridiánů. Tak se dostáváte k diagnosticky významným bodům. Ve velké akupunktuře vypracoval tuto metodu profesor Voll, vlastně vznikla Vollova diagnostika, na kterou potom v Německu navazuje například homeopatická léčba. Neměl jsem tedy mnoho co objevovat. Vždy jsem narážel na propracované mechanismy. Existují však i další možnosti, kterým říkáme projekční systémy, třeba aurikuloterapie, aurikulodiagnostika nebo irisdiagnostika, dentální diagnostika i plantární diagnostika. To je zrovna metoda, která je starší a využívala se koncem minulého století v některých soukromých sanatoriích ve Švýcarsku. Tehdy jsem se dostal ke knize rakouského autora Havlíka, která se jmenovala „Reflexní zóny nohou“: V medicíně jsou známy projekční reflexní zóny, kupříkladu Zacharin-Headovy, které jsou diagnosticky významné. Jejich znalost se doporučuje a také se na fakultě tvrdě zkouší. Je diagnosticky uznána.

Ta kniha a body v ní popsané mě velice zaujaly. K tomu, abyste mohl dělat irisdiagnostiku, potřebujete základní vybavení. Tedy alespoň nepřímé osvětlení

a lupu, která zvětšuje čtyřikrát, nebo jiný přístroj, který zvětšuje osm až dvanáctkrát, na to, abyste se mohl zabývat detailnějšími změnami na duhovce. U nohou je to metoda, která je velice přehledná. Organismus je na ní topograficky velmi dobře čitelný. Je to metoda, která byla empiricky použitelná a efektivní, přitom přejatá.

V té době jsem již věděl, že mám schopnost ovládat psychickou energii, a diagnostikoval jsem desítky lidí podle nohou. Nechci přehánět, ale bylo jich skutečně hodně. Snažil jsem se podle energetického náboje příslušné místo rozeznat. Věděl jsem, kde se nalézá projekční zóna třeba žlučníku - je na klenbě - takže jsem do ní projektoval určitý energetický náboj. Věděl jsem, že nervové spojení přes plantu na příslušný orgán je z hlediska neuroanatomie sice možné, ale prakticky vyloučené, takže jsem tuto představu nervového spojení nepřijal. Řekl jsem si: tady se projevuje stav žlučníku a já ho budu ovlivňovat. U některých pacientů jsem se snažil provést diagnózu kompletně, ale pak jsem zjistil, že mě to velmi vyčerpává a naopak, že u pacientů se projevují stavy z přebytku, tedy že se dostávají do tzv. jangového stavu a že se jim třeba začínají ozývat již dávno překonané nemoci. Nebylo to tedy příjemné.

Cítil jste to tedy skutečně jako přesun vibrací jin a jang?

Víte, to bychom zašli do složitých situací, co je jin a jang. Protože černá a bílá to je velmi krásné. Už ta základní filosofie ovšem tvrdí, že v tom černém je bílá tečka a naopak. A mezi tím je ohromná škála variant, která se týká vzájemných poměrů a vzájemného zastoupení. Ale abych se vrátil k reflexní terapii. Dal jsem si za úkol, že mapu, kterou jsem přejal od rakouského autora Havlíka a jeho předchůdců, si udělám znovu a že ji detailně ověřím, protože se jedná o projekční systémy, které pracují alespoň zčásti na bioenergii. Tak jsem to potom přednášel v rámci Psychoenergetické laboratoře a také na 5. mezinárodním kongresu psychotroniky v Bratislavě. Po uveřejnění mých přednášek se mi ozvalo mnoho lidí z celého Československa - že provádějí plantární diagnostiku. Zvláště někteří akupunkturisté - začátečníci to používali jako orientační diagnostiku vůbec pro akupunkturní léčení, aby si ověřili stav na jednotlivých orgánech, protože symptomatologie není v běžných základech proměnná.

Pokud akceptujeme biorytmy, tak ty nám předurčují kvantitu projevů patologie u člověka. Z teorie bolesti víme, že pokud je organismus člověka schopen dysbalanci funkce nějakého orgánu vyrovnávat, tak tuto informaci nepředává do vědomí. To spadá do vnitřní působnosti regulace a organizace včetně informačních přenosů. Jakmile ovšem podvědomí spustí poplachovou reakci, přejde odezva do vědomí a člověk začne symptomatologicky reagovat. To znamená, že se jeho stav dostává nad rámec běžné adaptability organismu. Jenomže na projekčních zónách je možné odhalit to, co si člověk neuvědomuje. Proto také jsem se pustil do plantárních zón: abych začínajícím akupunkturistům umožnil včasnou diagnostiku v rámci prevence a splnil předpoklad, že akupunktura má rovněž preventivní účinky. To znamená: oni nemuseli mít přístroj, nemuseli detailně zapisovat poměrové hodnoty, které na koncových bodech nebo bodech pro

měření stavu energie na jednotlivých meridiánech poctivě hodnotili, ale mohli si udělat orientační představu pouze podle poklepů nebo tlačení na chodidlo.

Pamatuji si třeba na jeden případ, kdy jsem léčil pomocí akupunktury funkční sterilitu, což už byla pro mě určitá rutina, která měla variantu před a poovulační a fungovala podle orgánových hodin, to znamená, že přicházela po osmé hodině večer. Najednou jsem se dostal do velice nepříznivé situace, kdy pacientka šla do kolapsu. Bylo to proto, že jsem pojal celou léčbu mechanisticky. Prostě jsem potřeboval regulační stupeň účinku akupunktury držet na určité výši, takže jsem to prováděl stereotypně. Byl jsem náhle v situaci, kdy pacientka začala kolabovat, a já musel začít reagovat okamžitě, což pro mě nebyl velký problém, protože zkušený akupunkturista se s tím vyrovná poměrně rychle. Přitom jsem si kladl otázku, co jsem vlastně zkazil? A tak jsem se pacientky zeptal, co absolvovala během dneška. Ona odpověděla, že resekci zubu. Hned jsem si začal nadávat, že jsem podlehl rutinní praxi v tom, že jsem věděl, že tato pacientka přijde v určitou dobu a já budu aplikovat konkrétní kombinaci. Počínal jsem si zkrátka jako mechanický akupunkturista. To mě srazilo na zem. Říkal jsem si, že jsem se dostal do situace, kdy nemůžu připustit, abych k akupunkturnímu sezení přistupoval zcela mechanicky. Já musím akupunkturní tvoření považovat za individuální a neopakovatelnou záležitost: pro ten den, pro tu osobu a pro její dané konkrétní potíže.

Takže když jsme potom v rámci činnosti Psychoenergetické laboratoře dělali výjezdové přednášky, hovořil jsem v Olomouci o těchto plantárních zónách. Tuto přednášku tehdy organizovala PEL ve spolupráci s TJ jóga. Bylo tam poměrně dost lidí zabývajících se aktivně jógou. Součástí cvičení tvořila akupresura chodidla, která se prováděla ve škopku s vodou na oblázcích velikosti kolem dvou centimetrů. Vznikl z toho takový poznatek, že jsme si řekli, jak vlastně mechanická masáž na člověka působí, v čem je vlastně ona škopková metoda dobrá. V té době vznikla akupresurní rohož.

Jaký je vlastně váš názor na alternativní medicínu?

Dnes je spousta lidí, kteří se domnívají, že alternativní medicína je asijská medicína. To ale není pravda. Ta medicína, která měla kořeny v Evropě byla, bohužel, těžce pronásledována, stejně jako lidé, kteří se zabývali alchymii a mystikou v 16. a 17. století. Zabývali se věcmi, které vycházely z empirie, ale nebyly v té době vysvětlitelné. Proto se domnívám, že když dnes někdo ostře vystupuje proti alternativní medicíně čistě jen ze svých životních zkušeností, aniž by ji skutečně znal, chová se stejně jako středověký jezuita. A není jich málo.

S jakou informovaností se obecně setkáváte?

Informovanost prostých lidí je u nás minimální. O léčitelích se u nás sice nepřestalo mluvit nikdy, mnozí se s nimi setkali jako pacienti či sousedé. Zvláště o těch úspěšných se tradují celé historie. V poslední době se mluví také o neúspěších a horentních sumách, které někteří léčitelé za svou činnost požadují. Takoví se objevují až poslední dobou. Éra, kdy s léčitelstvím bylo spojeno riziko, je pryč. Dříve

setrvali v praxi jen ti, kteří se zřetelně mohli prokázat značnou úspěšností a důvěryhodností. To byl jejich štít. V současnosti je překvapující, kolik léčitelů se vyrojilo - a okamžitě žádaje licence a povolení k činnosti. Nevědí nic o zákonných předpokladech, nemají osvědčení o způsobilosti, pouze se odvolávají na své údajné učitele či vzory. Pocit vyjimečnosti a slávy je nutí do „kotrmelcových“ tvrzení. V lékařství vidí nebezpečí a myslím, že v mnoha případech oprávněně, protože většinou lékař potvrdí skutečnou změnu ve zdravotním stavu.

Je u nás mnoho léčitelů? Lze to vůbec nějak zjistit?

Fenomén mimosmyslového vnímání není běžný. Západní statistiky se pohybují v rozmezí jeden člověk z dvou set až jednoho tisíce lidí. Vynikajících léčitelů je však daleko méně. Jednak se může stát, že dotyčná osoba na to vůbec nepřijde, nebo se toho lekne, nebo jsou projevy hned zpočátku potlačeny okolím, protože syndrom „bílé vrány“ v psychických odlišnostech býval krutě potlačován. Není také lehké s ním žít a trvá to dost dlouho, než senzibil zvládne komunikaci tak, aby na něm nebylo nic znát. V padesátých letech se dostalo mnoho léčitelů do psychiatrických ústavů nebo do vězení.

A jaké jsou u nás informace o psychotronice?

Vesměs slabé. Není mi jasno, zda je to dobře či špatně. Vyšlo pár knih na slušné úrovni, vesměs informativních; jako například „Jitro kouzelníků“ a některé Rejdákovy práce a sborníky psychotronických kongresů. Objevilo se i několik filmů hororového zaměření, ovšem vesměs podřadné úrovně.

V poslední době se jeví situace lepší, ale je nepřehledná. Vyrojili se experimentátoři, překladatelé, kompilatoristi i plagiátoři. To by ani nevadilo, jenže informace nejsou datovány, a tak se hypotézy z dvacátých, šedesátých a osmdesátých let dokonale promíchávají. To snižuje serióznost. Navíc specializovaná literatura od roku 1948 u nás nevycházela. V Sovětském svazu sice pilně pracovali, ale pod pokličkou, a parapsychologie z NSR, Francie, Velké Británie a USA začala pracovat s nedostupnou technikou. Je však pravdou, že čeští a slovenští psychotronicci se nedali. Dva světové kongresy APR se konaly v Československu - a to není náhoda.

Co si myslíte o zarytých odpůrcích psychotroniky?

Možná se vám to bude zdát paradoxní, ale já je s obdivem pozoruji. A znám jich mnoho. Úroveň jejich argumentace, intenzita tlaku a vášnivá obliba negace psychotroniky jsou velmi důležité pro kvalitu výzkumné práce. Právě oni jsou garanti toho, že podvodníci budou odhaleni a že se za vědátora nebude považovat léčitel s tvrzením: „To koukají na rentgenu, když já jim tam pošlu lidi s kamenama (ledvinným, žlučovým a podobně). Oni na to potřebují mašiny a já jen tohle brko (detekční spirálu)“.

Existují tedy léčitelé, které nemáte rád?

Nevzpomínám si - když předpokládám, že jde řeč o těch osvědčených. Je mi na nich pozoruhodné, jak jsou si podobní: podsadití, ramenatí, klidní, dobrosrdeční, dobří řečníci. Jejich ruce jsou teplé i za mrazu bez rukavic. Podvodník má ruku jako rybí ocas.

Mnoho senzibilů bylo slavných. Vyhýbám se lidem, kteří i když schopnosti mají značné, využívají je ve svůj prospěch na úkor jiných lidí! Také léčí, doveďou výborně navozovat magnetický spánek, ovládají sexuální magii, pracují s médii, pořádají spiritistická shromáždění, umí dobře i na dálku a velice rádi „porovnávají“ svoje schopnosti s psychotronikou. Sedávají při přednáškách v první řadě a působí svými psychickými silami. Obvykle se jim říká černí mágové. Většinou končí špatně, někteří to i připouštějí a o to více se snaží si užít. Pokud se spojují, mohou být velmi nebezpeční. Naštěstí spolu ale dlouho nevydrží. Rádi zakládají všelijaké sekty s infernální tematikou.

A vidíte v něčem nebezpečí psychotroniky?

Všechna zvířata se obávají člověka. Člověk, pokud se nebojí Boha, má strach jen z člověka.

Lidé objevují tajemné síly přírody, psychotronika je objevuje v člověku samém. Lidé jsou, bohužel, takoví, že pro slávu a peníze či pochybné ideály dokáží zneužívat snad vše. Nebezpečí psychotroniky je velké: dokáže ničit elektroniku, změnit psychické reakce u mnoha lidí naráz, dokáže imputovat nebezpečné myšlenky a dokonce změnit i počasí. Nepřekvapilo by mne, kdyby mnozí čtenáři předchozí větu považovali za blábol. Nevěřících Tomášů je dost. Stačí stereotyp myšlení, nedostatek informací a zjednodušující subjektivní soud.

Jak se na vaše metody tvářili pacienti? Mám zejména na mysli období vašich začátků.

To je věc, se kterou se ve své praxi musí vypořádat každý lékař. Máte třeba pacienty, u kterých se vám něco podaří na samém začátku. Pacient je spokojen a o své subjektivní pocity se dělí se svými blízkými a přáteli. Pak se tedy u vás objeví další pacienti s odkazem, že jste léčil někoho jim známého. Čili do jisté míry je tam přítomna a priori sugesce, i když se ještě pacient se svým lékařem vůbec nezná. Chci tím říci, že pojem sugesce, autosugesce a placebo efektu je často demagogicky využíván proti výsledkům metod alternativní medicíny. Nakonec jde o to, aby se pacient uzdravil. A jestliže se zde objeví ještě další prvek, třeba víra, že uzdraven bude, a už to se podílí na jeho léčbě, tak může být i tento prvek součástí léčby.

To jsme u toho, co se považuje za psychosomatickou medicínu. To, co se na Západě sleduje již takových šest, sedm let, u nás se probojovává v posledních ani ne dvou letech. A to je právě to, co někteří lékaři z určité pohodlnosti či ješitnosti ke své dlouholeté praxi nějak neradi připouštějí. Protože jakmile se začne mluvit o psychosomatické medicíně, znamená to, že lékař, který chce tento modernější směr absorbovat, musí se zabývat malou psychiatrií a psychologii, ale i psychoanalýzou a typologií, čímž mu narůstá další balík potřebných vědomostí, které se běžnému rutinérovi zadírají za nehty. Nemá zkrátka pocit, že by se mu to vyplatilo nebo vrátilo na konkrétním pacientovi, když si vystačil na základě dosavadních zkušeností.

Ovšem nyní jde o to, když se mají zavádět soukromé ambulance, zda i ten schopný praktik vystačí. Protože jakmile se k němu člověk dostane a lékař se bude věnovat jen úzkému oboru, který je trochu více mechanicky zaměřený, jako například ortopedie nebo

chirurgie, tak tam to nebude nijak zvlášť patrné. Ale u interních oborů nebo u oborů, kde léčba vyžaduje delší spolupráci a sledování stavu, tak samozřejmě ten, kdo bude mít psychosomatický přístup, bude mít předem velkou výhodu v komplexnější spolupráci s pacientem. Pacient s ním bude spolupracovat nejen jako někdo, kdo si chodí pro zdraví, ale bude si i uvědomovat, co je jeho zdraví, a bude upozorňovat a spolupracovat také v psychické sféře.

V dnešní době si akupunktura v naší medicíně zdá se svoje místo již našla. Jak si myslíte, že to bude s irisdiagnostikou?

Irisdiagnostika je metoda, která má velmi široké diagnostické použití. Pomocí ní se dají sledovat poruchy prokrvení, detekce přítomnosti cizích těles a podobně. Irisdiagnostika je dnes organizována a má spoustu svých příznivců. V Československu jich není mnoho, pamatují si pouze na paní Hanzelovou, která zemřela před čtyřmi lety. Svou specializací získala ve své době značnou proslulost. Abychom se ale vrátili k širšímu pojetí irisdiagnostiky. Léčitelé, diagnostici i některá diagnostická oddělení velkých nemocnic v západní Evropě pracují s irisdiagnostikou jako s pomocným vstupním orientačním vyšetřením.

Domníváte se, že by na základě této metody bylo možno stavět i detailní diagnózy?

Svou otázkou po mně chcete tvrzení, které mohu dokazovat pouze nepřímě. Protože mě irisdiagnostika velmi zajímala, přijal jsem ji jako pomocnou metodu při sledování efektivity při akupunkturní léčbě. Mohl bych k tomu použít i projekční zóny, ale tam je ten efekt deformován subjektivní citlivostí. Ovšem to na iris neplatí. Řekněme, že akupunkturním způsobem léčím žaludeční vředy. Žaludeční vředy jsou na iris naprosto evidentní. Jako perličku vám řeknu, že na Lumumbově univerzitě v Moskvě dokonce obhajovali doktorské práce na irisdiagnostice právě vředových onemocnění žaludku. A to už je nějakých osm let a u nás se to prostě neví. Když se budu dívat na iris před akupunkturním zásahem, přičemž vím, že tam vředy jsou, tak se po léčbě zcela zákonitě musí projevit ústupové změny na iris. Jedná se o proces, který má velice výraznou dynamiku. Odpovídám vám tedy nepřímě, odpovídám vám experimentem a na experimentu nelze postavit zákonitost. Ale mohu vyslovit tezi, určitou pracovní teorii.

Podobným způsobem by bylo možno postupovat u pacienta, který by přišel na interní oddělení a měl by komplexní diagnózu, třeba srdeční záležitosti, plicní záležitost periferního prokrvení, nebo i jizvu po operaci, tak pokud by měl precizně provedenou barevnou irisdiagnostickou vstupní fotografii a stejně tak kvalitní fotografii výstupní, změny by musely být evidentní. To znamená, že by to bylo důkazem, že proběhl léčebný proces tak, jak si ho lékař naplánoval, že přivodil stav, o kterém se lze nepřímě přesvědčit na oční duhovce. Pokud je mi známo, dostávají-li na Západě léčitelé licenci, tak toto patří mezi léčebné postupy, které jsou pro ně základním předpokladem ke splnění požadovaných testů.

A v jakém poměru je podle vás k těmto léčebným postupům psychotronika?

Tak to bychom se museli vrátit daleko zpět do historie, protože účinky psychické energie jsou obsáhlé popsány již v Eposu o Gilgamešovi. Samozřejmě se nacházejí i v Bibli. I tam nacházíme mnoho příkladů, které patří do oblasti psychotroniky: léčení duchem, léčení přikládáním rukou a podobně. Stejně tak akupunkturista pracuje s tím, že je přesvědčen, že existuje jakási životní energie, kterou my nazýváme bioplazma nebo aktivní biologické pole.

Je tato energie nějakým způsobem měřitelná?

Měří se nepřímě, protože má více vlastností. Byla to vlastně moje první práce, kterou jsem obhajoval. Udělal jsem tehdy výčet vlastností psychické energie. Patří mezi ně i schopnost magnetická, antigravitační, ionizační, tepelná a současně i schopnost přenosu informací.

Hypnóza také?

Magnetický spánek a hypnóza, to je pole fundovaných sporů, protože z klasické hypnózy tak, jak byla produkována ve starověkých chrámech, se nám nedochovalo mnoho o tom, jak byla vyvolávána. Jestli používali drogy, nebo čistou psychickou energii, či měli nějaké metodické postupy, které hypnotický stav vyvolávaly: koncentrační cvičení, používání pasů a podobně. Pravdou ovšem je, že terapii hypnózou používali již dávno. Ovšem jakým způsobem byla vyvolávána, to je spíš otázka pro historiky, pokud se dostanou k takovým pramenům, aby mohli na jejich podkladě stavět.

Psychická energie skutečně existuje. Prokazuje se jednak magnetometry a také citlivými měřiči ionizace. Protože ionizace je jedna z vlastností, ve kterých se psychická energie projevuje. To znamená, že pole člověka je ohraničeno a přechod mezi tím, co je ještě v poli a co mimo něj, je jasně dán spádem množství ionizace. Toto dělal již Japonec Uchida v roce 1965. V současné době pracují a používají se nesmírně složité přístroje, které jsou založeny na Uchidově principu. Používají se zejména v USA. Naprosto běžně. Vedle toho ještě funguje elektrografie, tedy Kirliánská fotografie. O tom se přesvědčilo již mnoho pracovišť a používá se velmi úspěšně v diagnostice. Na některých pracovištích se Kirliánská fotografie využívá k diagnostice zejména psychických stavů, jinde naopak i k diagnostice vnitřního postižení fyzického těla. Toto vše patří do psychotroniky, protože se to dotýká psychické energie. Profesor Kahuda se snažil vytvořit základní nosnou teorii a vycházel přitom z tvrzení, že myšlenka je hmota nikoli na úrovni atomu, ale na úrovni systémů, které jsou mnohořádově vyšší, které jsou na rozhraní hmotné jsoucnosti a energetických kvant. Kahuda říkal, že každý mention je schopen přenášet informaci, to jest nést energii.

Jaký je váš názor na Kahudovu koncepci mentální energie?

Já jsem ji přijal jako pracovní. Samozřejmě vím o některých nedostacích, ale ty nevyplývají z toho, že by pracovní mentionová teorie byla špatná, spíš nepočítala s některými dalšími jevy.

Můžete je jmenovat?

To bychom se dostali do kvantové mechaniky a na to asi není dost prostoru.

Zeptáme se tedy na něco jiného. Když k vám přijde pacient, čeho se u vás naděje?

Pokud máte na mysli psychotronické vyšetření, tak potom se používají postupy, dnes už klasické. Záleží na typu dotyčného psychotronika. Někteří diagnostikují pomocí spirály, někteří pomocí virgule, někteří nedělají vůbec nic. Provádějí pouze psychickou operaci, to znamená transponují informace z biopole pacienta na sebe a přesně rozlišují, co je jejich a co je pacientovo. To je něco podobného jako diagnostika z fantomu. Pokud máte možnost přesné identifikace s vyšetřovaným objektem prostřednictvím informace ve fantomu obsažené, tedy nemusíte být ve fyzickém kontaktu. Máte-li k dispozici jednoznačnou identifikaci, řekněme vlasy, moč nebo fotografii, můžete udělat diagnózu také.

Víte, ono obecně s těmi informacemi je to velice zajímavé. Kdysi vycházely v časopise Čtení články od docenta Petrtyla a kolektivu, které byly velice vtipné a víceméně seznamovaly čtenáře s velice zajímavými až senzačními sděleními jak z historie, tak ze současnosti. Týkaly se takových těch záhadnějších jevů. Když jsem se pak s docentem Petrtylem setkal v Brně na kongresu, jednou večer se mě zeptal, jestli bych byl schopen mu vysvětlit, proč je možné získat tolik informací o člověku z jednoho jediného vlasu. Informací se všim všudy. Opáčil jsem mu tím, jestli si dokáže představit, na co staří Indové používali čísla pro starověk naprosto nepochopitelná. Třeba deset na osmdesátou třetí. Tak jsem mu vysvětloval, že když třeba vezme tři kulečnickové koule, na každé z nich bude mít jednu tečku a ty koule nepravdělně roztočí a bude považovat každou kombinaci úhlového stupně za zdroj jedné jediné informace, pak ze vzájemných postavení těchto bodů na třech základních koulích dostane tolik informací, které budou obsahovat informace o všech atomech od samého začátku vesmíru až do jeho konce. On jako renomovaný fyzik reagoval tak, že řekl, že toho má dost a že jde spát. Došlo mu totiž, že připustíme-li si, že nám to umožňuje postavení dvou nebo tří zlomků hmoty - kdybychom mluvili o kvarkách, jako o těchto koulích - dostaneme se tím do úvahy o tom, že jeden jediný atom v sobě obsahuje vědění o všem ostatním.

Redakční rada Zpravodaje se rozhodla ukončit článek ve zpravodaji o „Vrozených zvláštních schopnostech“ opakovanými závěrečnými slovy MUDr. Václava Vydry, protože si uvědomuje, že je to sdělení ne jeho rozumu, ale jeho obdivuhodné Duše, které může být užitečné každému člověku, počínaje metařem a konče prezidentem ČR.

Pane doktore, co byste rád řekl závěrem?

Lidé, kteří mají dispozice k tomu, aby tím či oním způsobem pomáhali bližnímu, by se k léčitelství měli dostat a měli ho dělat na solidnější úrovni. To znamená, aby si udělali představu o zdravotnictví a možnostech zdravotnictví jako takového a aby se nesnažili považovat sami sebe za konečnou instanci, ale za součást lidí, jejichž snahou je člověku prospívat. Aby si lékaři nemysleli, že vlastnictví mimořádné

schopnosti je nesmysl, naopak, aby tyto lidi zainteresovali na své práci. Aby lékaři, kteří mají vysoké zdravotnické vzdělání a současně se u nich vyskytují vlastnosti podobné jako u léčitelů, aby přiváděli lidi na určitou jednotící linii. Aby nevznikaly řevnivosti, závisť, opovržení, aby se lidem dostávalo to, po čem touží. Aby si medicí nedělali iluze o tom, že když se budou zajímat o léčitelství, že budou lepšími lékaři. Spíš by měli absolvovat fakultu a udělat si solidní praxi, teprve potom si dělat něco ve smyslu nástavby. Aby se metody alternativní medicíny přezkoumávaly v dosavadním vědeckém stylu, a pokud jádro jejich působnosti nebude přímo zřetelné, aby se alespoň statistickými metodami zjistilo, do jaké míry jsou člověku prospěšné, když už tedy naše vybavení a detekční technika nejsou dostatečně citlivé nebo určené k měření pohybů bioplazmy.

Dostáváme se do období, kdy se před lidstvem objevuje éra zduchovnění. Lidská bioplazma je její takovou funkční formou. Když si budeme uvědomovat, jaké má lidské vědomí a nevědomí možnosti, dostaneme se do období vývoje lidské společnosti, která by nás mohla naplňovat snad přímo radostí a pocitem, že se konečně dostáváme do stádia, kdy se lidství začne uplatňovat v plné míře. Kdy si začneme vážit jeden druhého bez ohledu na jeho majetek, úspěšnost, kariéru, kdy člověk bude v lidské společnosti zaujímat takové místo, jaké mu přináleží, v jakém by mohl být ostatním lidem ku pomoci. Aby lidé naplňovali svůj osud bez nějakých větších rozpaků, protože prostá lidská existence, když je vnímána v plné šíři, je velmi pestrá a zajímavá. Že nejde rozlišit mezi osudem obyčejným a osudem zvláštním. To je to skryté, co se za alternativní medicínou a psychickými schopnostmi člověka skrývá. Léčitel ví, že jeho léčitelská schopnost má smysl jen v tom, že ji bude používat a dávat k dispozici tomu, kdo ji bude potřebovat. Bez auditoria naplněného lidmi, bez touhy po věhlasu, po zisku a podobně. Jinak ztrácí motivaci skutečnou...

POHLED PÁTERA FERDY NA VÝZNAM DUŠE

V prvním čísle Psychoenergetiky z roku 2019 jsem zdůrazňoval důležitost řídicího faktoru člověka, kterou je duše každého člověka. Tehdy jsem informaci získal z knihy ruské spisovatelky Anastázie Novych. Sotva uplynulo několik týdnů a dostal jsem do rukou další spis, ve kterém je zdůrazněn nesmírný význam duše. Jedná se o publikaci pana doktora Rejdáka o páteru Ferdovi. Z této publikace, která je zdrojem poučení pro ty, kteří chtějí pomáhat lidem, nacházejícím se ve svízelné situaci, vybírám pouze jednu kapitolu, a to pouze tu, která je věnována lidské duši. Pro obsáhlost kapitoly bohužel musím vybírat nejdůležitější informace (podle mne). Pokud by čtenář chtěl získat k prostudování celou, pošlete svoji žádost o zaslání celé kapitoly na vaši e-mailovou adresu. Žádost zašlete na adresu cepes@cepes.cz.

Tato kapitola podává informace, kdy došlo v lidstvu k degradaci postavení duše, kdo za to může a proč bude těžké zjednat nápravu. Ale ani ona nepodává pozitivní naděje budoucnosti lidstva, pokud lidstvo nezmění svůj současný postoj k duši, nejdůležitějšímu faktoru lidského života.

Ing. Vlastimil Bažant

Pochopit schopnosti a dary, které pan páter vlastnil, nemůžeme, dokud se nevyrovnáme s pojmem duše. Duše přesahuje jak náš pojem rozumu, tak náš pojem vědomí. Dříve než se dobereme k její definici, zamysleme se tak trochu nad tím, proč se pro mnohé duše kamsi najednou vytratila. To nám snad pomůže si ji zase plně uvědomit a pochopit, že se přece jen bez ní neobejdeme.

Doba po francouzské revoluci z roku 1789 se v Evropě začala nazývat dobou osvícenskou. Protože byla signálem boje proti monarchistickým režimům, které jako celek byly považovány za zkosnatělé. Jako jedna z opor této zkosnatělosti byly označovány církve, ať už protestantské nebo katolická. Monarchie se s nimi podílela na vládě. Církve měly v rukou vládu duchovní, chceme-li použít moderního jazyka, vládu ideologickou. Obě, monarchie a církve, si osobovaly právo určovat, co je a není možné v oblasti duchovní, kulturní, vědecké a hospodářské.

Racionalismus nastupující stále výrazněji od renesance si v této době stále více upevňoval svoje pozice. Všude se hlásala vláda rozumu a svoboda, právo na vlastní uvažování. Nastupující věda nechtěla být sešněrována církevními předpisy a dogmaty, a pod tímto tlakem se jejich pouta uvolňovala. Ale málokdo si uvědomoval, že se pomalu kuji nová pouta, zato však systematicky a neméně pevně svazující a vedoucí člověka v poutech až ke zkáze dnešních dnů.

Pouta tohoto nového dogmatismu měla svoje zárodky v jednostranně chápaném racionalismu a pozitivismu. Dogma o Bohu, že je středem vesmíru, začalo vytlačovat dogma hlásající, že je to naopak člověk. Dogma pokory vůči Bohu bylo nahrazeno dogmatem bezmezné svobody patřící člověku, pánu všeho tvorstva a přírody. Lidská pýcha zaštiťující se vědou již od poloviny 19. století začala stále častěji diktovat: toto je možné, toto není možné!

Co nezměříme, nespočítáme, nezávážíme, nezaregistrujeme, neuvidíme – neexistuje! Viděl někdo duši? Proč by tedy vlastně měla existovat? Přesto duše na začátku našeho století nedala některým vědcům spát. Co kdyby existovala? Dokonce byly snahy objektivně ji prokázat.

Lůžko s umírajícím se kladlo na tehdejší dobu na velmi citlivé váhy a čekalo se na okamžik, kdy přestanou probíhat základní fyziologické procesy a kdy zkušený lékař konstatuje smrt. Jakýsi váhový rozdíl se zjistil. Avšak ti, co měli znalosti o tom, co probíhající pochody se v organismu najednou zastavilo, dospěli k závěru, že lze předpokládat, že v okamžiku smrti nastal jistý energetický únik vázaný na dřívější pochody v organismu. A naměřený váhový rozdíl přírkli ne váze duše, ale ukončení všech energetických procesů v organismu a byli jistě pravdě blíže.

Už tehdy došlo vlastně ke střetu dvou vědeckých přístupů: přírodovědecky-technického a psychologicko-filozofického. Jenže ten druhý přístup začal být považován za neexaktní a filozofie, dosud matka věd, začala vyklízet své pozice a navíc se nechala stále více nahlodávat omezenými přírodovědeckými postupy při poznávání našeho světa. Pomoci jenom nich duši stěží dokážeme. Místo co by šlo nadále ruku v ruce filozoficko-přírodovědecké poznávání tak, jak tomu bylo u předchozích generací.

Celý problém kolem existence duše byl však ještě mnohem složitější. Mnoho vědců věřilo, že má duši, ale přestali s ní počítat při svých vědeckých postupech a metodách.

Snažme se vystopovat, kdy se nám duše začala vytrácet z našich úvah. Dělo se tomu tak především v zemích tradičně pokládaných za civilizované, tedy v zemích Evropy a severní Ameriky.

Už v polovině minulého století jeden z největších světových vědců, J. E. Purkyně, jehož větu: „Omnia vivo ex ovo“, zná celý vzdělaný svět, má najednou pocit, že je třeba se zamýšlet nad podílem duše v rámci vědeckých úvah a metod. Bylo v tom cosi varujícího, protože mnoho vědců jeho doby již příliš s duší nepočítalo.

Purkyně předpokládal, že náš přístup ke skutečnosti musí být přísně dualistický: byla tu především duše a její mohutnosti, počítaje v to mohutnost poznávací a rozumovou, a ty byly neodmyslitelným předpokladem pro správné poznávání skutečnosti vnějšího prostředí. Pak zde byl předmět konkrétního bádání, třeba lidské tělo, které pitval, a to mu přinášelo radost z dosud neodhaleného. Duše byla obohacena o nové poznání. A tak vzájemné střetávání jednoho s druhým vedlo k vytčenému cíli. Duše pro J. E. Purkyněho neodmyslitelně existovala jako nástroj poznání.

V pozdější filozofii a formující se psychologii bylo slovo duše stále více nahrazováno slovem psychika. Zřejmě v dobré víře. Psýché přece v řečtině bylo názvem pro duši. Brzy na to se však vymezuje pojem „psychické procesy“. A zanedlouho se klade otázka, co podmiňuje psychické procesy? Odpověď se hledá jen v synapsech nervových vláken, v biofyzikálních a chemických procesech centrální nervové soustavy.

A tak dříve neoddiskutovatelný primární, vše oživující element těla – duše, který především

v oblasti poznávání a myšlení, byl zcela svěbytným a samostatným, dostává najednou místo sekundární. Je odsunut na druhou kolej. Není již hybatelem a oživovatelem, ale hýbaným a oživaným. A aniž jsme se nadáli, objevila se hrubá materialistická koncepce. Duše nám lehce vymizela. Později začalo mnohým vadit i slovo psychika.

Nastoupilo pozitivisticko-vulgárně materialistické myšlení, které jako kategorický imperativ postavilo hráz mezi náboženství a vědu. Náboženství byla založena na učení o existenci duše a dovolávala se těch filozofií, co o ní nepochybovaly. A to ještě navíc se jednalo vždy o existenci duše nesmrtelné. Tuto nově vzniklou hráz museli respektovat všichni, kdo se chtěli nazývat „mužové vědy“. Tak tomu bylo nejenom ve státech s komunistickou ideologií, ale i ve všech zemích označovaných za nejpokročilejší hospodářsky a vědecky.

Oficiální, konvenční, ani tradiční věda neexistuje. Věda musí být otevřený systém. Musí být připravena do sebe vstřebat i pro ni nepříjemné poznatky z hlediska stávajících zvyklostí. To všichni sice proklámují, ale ihned zase vědí, co je a není možné.

Nastal posun v charakteristice člověka – vědce. Vědci z konce minulého století, a ještě na začátku tohoto století, byli přece jen filozofy, třebaže byli velkými fyziky, biology, lékaři apod. O velikánech z předminulých století to platilo tím spíše. Zakládali si na tom, že mohli v pokoře poznávat harmonickou a bohatou přírodu, včetně přírody člověka, a učit se od ní. Věděli, že dokud budou naslouchat jejímu rytmu a respektovat ho, že neublíží ani přírodě, ani sobě. Důsledkem tohoto nerespektování je současná ekologická krize. Nebyli fyziky pro fyziku, nebyli biology pro biologii, nebyli lékaři pro medicínu, ale usilovali o to, aby jako fyzici, biologové a lékaři prospěli lidem a obohatili naše poznání světa. Nic ze svého bádání nevyřazovali, neutajovali. A jestliže tak někdy učinili, potom jenom proto, aby si neznali lidé neublížili. Protože byli vzdělanými a odpovědnými lidmi v pravém slova smyslu.

Konečná tragédie v charakteru člověka – vědce začala v posledních čtyřiceti letech, kdy dochází k masové produkci sice vynikajících specialistů, ale přitom bez historického a filozofického zázemí. A tak se z vědy vytrácí odpovědnost. „Učené kolečko“ v mašinérii vědecké exploze chce být jen „učeným kolečkem“, více se po něm nesmí žádat a cítí se dotčeno, jestliže se po něm chce, aby uvažovalo i v jiné rovině než v rovině vlastní úzké specializace, třeba etické. Vždyť by to nestihlo, a život je přece krátký. A tak ti, co by měli mít nejvíce odpovědnosti, před ní utíkají.

Pravé hodnoty jsou ty, které pomáhají harmonizovat člověka a odkrývat především jeho vnitřní lidské hodnoty. V tomto směru má jediné smysl hovořit o pokroku. Co pro tento pokrok učinila současná věda? Spíše nic. Určitě přispěla pro pokrok technický, zčásti pro pokrok obecně civilizační, vymizelo mnoho zhoubných nemocí, ale neméně jsou zhoubné nemoci civilizační. A tak si položíme otázku: Je věda vědou v tom smyslu, jak ji chápali naši velcí předkové? Není! Protože neslouží v první řadě dobru a pokroku lidstva. Věda nemá být nic více a nic méně, než pokorná služebnice života. K této roli se musí vrátit. Je tedy načase ukázat na scestnou vědu

a za nevědecké prohlásit vše, co jde proti lidstvu, byť by takový poznatek byl sebedokonaleji metodicky zvládnut. Je třeba se opřít o naši duši. Protože ta vnese do vědy to nejpotřebnější, etické hledisko a řád.

Vraťme duši do vědy. Pak nebude hrát věda roli klacku při poznávání bohatosti života, ale jen roli klacku proti svým vlastním prohřeškům na lidstvu, kterému dnes hrozí, že nemusí ve jménu vědy a prudkého technického rozvoje přežít!

Jakmile začneme počítat s tím, že má člověk duši a že tato jeho duše je mocná, pak se před námi otevírá zcela nový svět a zcela jiné jeho chápání.

Pro církve nebylo jednoduché odpoutat se od mnohých předsudků. Nakonec to za ně vyřešil moudrým výrokem Pius XII., když prohlásil: „Příroda je rozmanitá dílna Boží. Posláním vědců je, aby ji v pokoře zkoumali.“

Neříká už, my to všechno víme, ale je to posláním vědy. Zároveň z této věty vyplývá, že věda není svěbytným systémem, že musí být korigována, a korigována bude tehdy, až sestoupí ze své výše a podá ruku církvi, chcete-li náboženství, a uzná jako primární vědeckou kategorii existenci duše. Toto uznání vůbec neznamená nastolení iracionálna ve vědě, ba naopak, zbaví nás iracionálního modloslužebnictví hmotě a vědě. Věda se tím nestane méně vědeckou, ale stane se více přirozenou a lidsky potřebnou.

Je potěšitelné, že nejpřednější myslitelé tohoto století a vědecké kapacity, o jejichž kvalitách nikdo nepochybuje, volají po duši. (Jako příklad uvádím pouze jednoho – Ing. V. Bažant.)

Krátce před svou smrtí, 24. února 1952, řekl slavný anglický neurofyziolog Ch. Sherrington, který se přes půl století zabýval zkoumáním činnosti lidského mozku, budoucímu nositeli Nobelovy ceny, J. C. Ecclesovi: „Jediná realita, která teď pro mne existuje, je lidská duše.“

Dříve však ještě než začneme hovořit o mohutnostech duše pokusíme se vyrovnat ještě s některými pojmy, jako jsou vědomí, rozum a pak se také pokusíme dát adekvátní význam slovu podvědomí.

Pro mnohé pojem vědomí bude možná zcela splývat s pojmem duše. Bez hmoty by se nemohlo projevit vědomí a bez vědomí bychom neměli pojmu o hmotě. Hmota s vědomím jsou spolu úzce spojeny, a přitom existují jako dvě na sobě nezávislé objektivní reality. Podle dialektického materialismu je vědomí jednotou všech psychických činností zprostředkující a ovlivňující základní vztahy člověka se světem. Vědomí je také uvědomění si, že svět, příroda a společnost objektivně existují a zároveň uvědomění si, že existují také já sám. Je však považováno jako nejvyšší produkt vývoje hmoty. Tím je vlastně každé naše vědomí individuální, zatímco dřívější filozofové měli představu o nadindividuálním vědomí, božském, o vědomí vůbec, které se mohlo projevovat především díky tomu, že vlastníme duši.

Na tomto stanovisku stál Platon, Aristoteles, i sv. Tomáš Akvinský. Tím, že je vědomí podmíněno existencí duše, tělo pak slouží jako nezbytný nástroj, aby se vědomí mohlo projevit. Avšak funkce a nezbytnost vědomí se již může minimalizovat při projevování se duše. Vědomí z rozsahu schopností a mohutností duše může čerpat různou měrou. U lidí, kteří nás

zarážejí svými neobyčejnými poznávacími schopnostmi, jako by se projevovalo cosi, co přesahuje možnosti běžně přiznávaného vědomí, a zde bychom mohli použít termínu rozšířené vědomí. Vědomí i rozšířené vědomí pouze čerpají z plných mohutností a schopností duše, avšak se jen blíží tomu, co lze charakterizovat jako přímé nazírání duše, ale plně ji nedosahují.

Ve filozofii kdysi existovala kategorie zdravého rozumu. Od okamžiku, kdy se filozofie zřekla role matky věd a v tichosti vyklidila tuto pozici, pak nás věda (někdy „věda“, ale za vědu neoddiskutovatelně považovaná) zmanipulovává občas do pozice, že o zdravý rozum začínáme přicházet. Dokud bude věda v souladu se zdravým rozumem, tj. klidně bude zvažovat věci bez emocí a přání, pak se nemůže postavit proti nám a je všechno v pořádku. Pokud však začneme mít pocit, že věda jedná v rozporu se zdravým rozumem, musíme se přiklonit na stranu zdravého rozumu a ne na stranu vědy.

Z hlediska pochopení fenoménu jasnovidnosti je pro nás snad nejdůležitější pojem podvědomí, se kterým se pokusíme vyrovnat. Dotkli jsme se již pojmu rozšířené vědomí, který mnozí psychologové začali používat jednak proto, že si nevěděli rady s podvědomím a také proto, že měli obavy, aby je někdo neobvinil, že koketují s duší. Z vlastní zkušenosti věděli, že existují jednotlivci, a to i mezi vědci, kteří svou činností a způsobem vnímání a poznávání skutečnosti se jaksí vymykají normálu, a přitom jejich soudy jsou dříve nebo později prokázány jako správné. Slušně se jim ve vědeckých ústavech říkalo, že mají rozvinuté iracionální myšlení a že zkrátka nepostupují tak, jak by bylo zdrávo z hlediska běžných vědeckých metod. Nechtějí experimentovat od rána do večera, rovnat kartičky, ale udělají dva tři experimenty, zasednou za stůl a píší závěry, a navíc ještě mají pravdu, i když je to nemilé. Max Flank vyslovil svoji konstantu v raném mládí a pochopil její význam až někdy po třicítce. Napadla ho. Bohužel, nedá se s tím nic dělat.

Často se u pojmu podvědomí používá přirovnání s ledovcem. Ten malý kousek vyčnívající nad hladinou, je naše vědomí, a ta obrovská neviditelná masa pod hladinou je naše podvědomí. Ledovec je pro všechny pouze jeden. Lišíme se však tím, jak velká část je vynořena nad hladinou, je-li dostatečně velká, pak pracujeme s rozšířeným vědomím, je-li jen malinký kousíček, pak máme k dispozici omezené vědomí.

Jsou však jednotlivci, kteří stále hlouběji a hlouběji vnikají do svého ledovce pod hladinou. Někteří zcela běžně a bez problémů. Jiní tak dvakrát třikrát za život. V každé větší fabrice jsou kutilové. Takovým kutilem byl třeba Tomáš Alva Edison. A ti přicházejí neustále s nápady, které pak umně mnozí z jejich okolí využijí pro své patenty, protože vědí, jakou správnou formu mají použít, aby se to nově dalo patentovat. Po hříchu však pak ještě přehlíživě prohlašují: „On chudák náš vynálezce o něco klopýtl a nedovedl si s tím poradit.“

Největší filozofové všech dob, Platon, Aristoteles, Sokrates, sv. T. Akvinský, se dokázali hluboce koncentrovat, a tak dostávat do kontemplativních stavů, v nichž se nacházeli po celé hodiny. Sokrates říkával o stavech, při kterých se dobral nejhlubších pravd: „Nebyl jsem to já, kdo na to přišel, to mi sdělil můj

vnitřní hlas.“ Ten vnitřní hlas není nic jiného než svěbytné projevení se podvědomí.

Bylo by pošetilostí si myslet, že naše podvědomí musí za nás samo zákonitě všechno vyřešit. My se o to musíme především sami přičinit. Proto se také často říká: „Náhoda přeje připraveným.“ Nepřetržité a úporné přemýšlení, ponoření se do problému a soustavná každodenní práce nám teprve umožní kontakt s naším podvědomím. Potom nás podvědomí tvořivá činnost může náhle překvapit již hotovým a optimálním návodem pro řešení složité situace nebo složitého úkolu. Podvědomí má navíc možnost čerpat z nepřeborného zdroje uložených informací v informačním poli, využívat prazkušností lidského rodu a toho všeho, co je uloženo v naší genetické paměti a v genetické paměti lidstva. A kromě toho musíme mít kontakt se vším, co je kolem nás. To znamená i s takovou skutečností, která neprošla přes známé schopnosti našich smyslů, ať již jsou tyto skutečnosti v našem bezprostředním nebo vzdáleném okolí.

Vidíme tedy, že poznávání a hodnocení skutečnosti se neděje jen prostřednictvím našich smyslů, rozumu, zkušeností, vědomí, ale že naše duše je mnohem více vyzbrojena. Teprve, když si toto všechno uvědomíme, pak se nám najednou zdánlivě nepochopitelná schopnost jasnovidnosti dostává do zcela jiných vztahů a nebude se nám již zdát tak zcela nesmyslnou a nemožnou.

Mohutnosti duše se rozličně projevují na různých úrovních. Jinak se budou projevovat na úrovni vědomé, na úrovni vrchního podvědomí a na úrovni spodního podvědomí.

Pokusme se nyní na závěr této kapitoly o definici duše. Když se probíráme mnoha slovníky, abychom si sami nečinili nárok, že jsme schopni podat nejvýstižnější definici duše, pak se nám zase zdá nepřijatelnější ta, kterou můžeme vyčíst z hesla DUŠE v Komenského naučném slovníku z roku 1937. DUŠE je činný princip fyzického života, řídí jeho pohyby a vůbec činnost tělesnou a života duchovního, tj. myšlení, rozumu, citu, vůle a představivosti. Tento konkrétní oživující princip všech funkcí zůstává stále týž při nesčetné a neustálé své činnosti, jest to, co samo v sobě je – tedy substance. Poměr těla a duše je jednou z největších záhad filozofie. Mezi tělem a duší je v živoucím jedinci vnitřní spojení, jež činí z obou jediné individuum.

Duše je podstatnou formou lidské bytosti a je tedy v těle všude přítomna, a to vždy svým úplným bytím substanciálním. Tzn. i v každé naší živé buňce. Vzájemné proniknutí duševní i tělesné reality je sice názorně nepředstavitelné, ale je dobře myslitelné. Duše není něco hmotného, ale cosi jednoduchého a podle názorů vynikajících filozofů a vědců je neporušitelná a nesmrtelná, jak dokazuje touha po stálém trvání a bytí. Dřívější představu, že duše se objevuje v jedinci v okamžiku narození, musíme na základě znalostí dějů z prenatálního vývoje upřesnit a předpokládat, že se již objevuje v lidském zárodku v krátké době po splnutí spermie s vajíčkem. Tento poznatek je pro nás neobyčejně důležitý a vede nás k tomu, že vlastně od samého začátku těhotenství musíme počítat s tím, že budoucí jedinec již vlastní duši a že se musíme starat o jeho harmonický rozvoj od prvopočátku.

ČICH A CHUŤ

Čich a chuť jsou fylogeneticky staré smysly. Signály z těchto oblastí jsou důležité z hlediska přežití jedince i vnímání příjemných prožitků. S těmito prožitky je spojena rozsáhlá oblast asociativního učení.

Jsou to důležité a vzájemně úzce spjaté smysly. Oba fungují jako chemické snímákové systémy. Snímákové molekuly pachů a chutí a nějak na ně reagují. Čich funguje dobře i samostatně, ale chuť je bez spojení s čichem poměrně nefunkční.

ČICH

Je to schopnost vnímat chemikálie rozpuštěné ve vzduchu (obvykle ve velmi nízkých koncentracích). Tento vjem se pak označuje vůně. Vůně a pachy nejrozličnějšími způsoby působí na lidské chování (např. sexuální přitažlivost, vazba mezi matkou a dítětem, nebo i hlavní zdroj informací u slepého člověka).

Čichové orgány

Nosní vchod je rozšíření, jež tvoří vstupní část obou dutin, je kryt (stejně jako zbytek nosní dutiny) sliznicí bohatou na slizniční žlázy a drobné chloupky, jež čistí vzduch

Nosní skořepa je kostní vyvýšenina krytá nosní sliznicí nacházející se na postranní stěně nosní dutiny. Funkce - vytváří turbulenci při nádechu a tak zahřívá a zvlhčuje vzduch před tím, než dojde do hrtanu.

Čichový nerv je 1. hlavový nerv, který je tvořen axony, to představují vlákna nervových buněk, procházejícími trámčinovou ploténkou čichové kosti a čichovou sliznicí v nosních dutinách a končícími v čichové kouli.

Čichový trakt je svazek nervové tkáně přenášející čichové vjemy zachycené v nosní dutině do mozkových center, která je interpretují.

Klínová dutina – dutina v klínové kosti spojená s nosní dutinou skrze ústí uložené za skořepami. Funkce - ohřívá vzduch před vstupem do dolních cest dýchacích.

Čichová koule – rozšíření nacházející se na konci čichového traktu nad dírkovanou ploténkou čichové

kosti - nervová vlákna tvořící čichový nerv směřují do čichového traktu a převádějí čichový vjem do mozkové oblasti nazývané hipokampus.

Nervová vlákna čichového traktu (mitrální buňky) jsou nervové buňky čichové koule, která se spojují na každé straně s čichovými nervy, vytvářejí výběžky – axony, které přenášejí čichový vjem skrze čichový trakt do mozku.

Čichové klubičko je místo, kde se čichové nervy spojují s mitrálními buňkami, jejichž axony běží čichovým nervem a tvoří nervová vlákna čichového traktu.

Dirkovaná ploténka – část čichové kosti mezi lebeční dutinou a nosní dutinou, je v ní mnoho drobných otvorů, umožňujících prostup větví čichového nervu.

Čichová sliznice – kryje zadní horní část nosní dutiny a obsahuje nervové buňky specializované na vnímání pachů.

Čichové buňky - nervové buňky specializované na přijímání pachů. Jsou to bipolární buňky, jež vydávají skupiny malých výběžků směřujících do nosní dutiny, na 2. konci pokračují nervovým vláknem axonem a utvářejí čichový nerv.

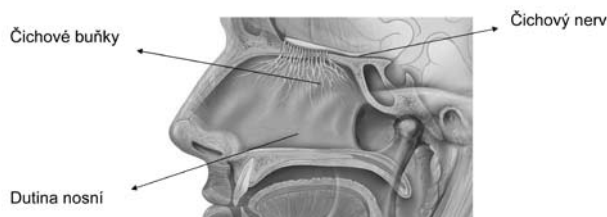
Čichové žlázy - mnohočetné žlázy, jež jsou rozprostřeny mezi čichovými buňkami nosní sliznice a produkují hlenový sekret, který zachycuje drobné nečistoty.

Čichová dráha

V bulbu jsou mitrální buňky, jejichž axony pokračují jako tractus olfaktorius. Čichové dráhy z bulbu jdou do různých oblastí mozku například do piriformní korové oblasti. Část vláken jde do entorhinální kůry (oblast mající zásadní význam pro spojení neokortexu s hippokampální formací) a také do amygdaly. Ty oblasti kůry, které dostávají přímá vlákna z traktu = primární čichová kůra. Z primární korové čichové oblasti dále do hippocampu, hypothalamu, septum verum.

Pevnost čichových stop je nejvýraznější ze všech senzorických vjemů (vzpomeneme si, že jsme nějakou vůni cítili jako malí). Čich úzce souvisí s přežitím člověka – pomáhá nám při vyhledávání jídla a hraje roli při rozmnožování.

Nos – orgán čichu

Fungování čichu

Informace o pachu jsou do mozku přenášeny čichovým nervem, těsně nad nosní dutinou.

Látky, které jsou nějak cítit, uvolňují do vzduchu pachové molekuly a při dýchání se dostanou do kontaktu se 2 oblastmi v horní části obou nosních dutin, za kořenem nosu.

Tyto oblasti nazývané čichová sliznice obsahují asi 5 milionů nervových buněk, které mají řasinky (cilie), jenž procházejí do vrstvy hlenu v nose pak jsou stimulovány konkrétními molekulami pachu a když jsou podrážděny nějakým pachem, tak buňky vyšlou elektrické signály na místo ve spodní části mozku tzv. čichový bulb, který pak signály vysílá do dalších oblastí mozku. 1. z těchto oblastí je limbický systém který má na starosti emoce (proto i jen slabá vůně může vyvolat silné vzpomínky a city).

Čichová paměť

Člověk si pamatuje 4 až 10 000 různých vůní, s přibývajícím věkem čichové receptory odumírají, jejich počet se začíná zmenšovat. Tento proces běží již od narození.

Čichové buňky reagující na chemické látky ve vzduchu jsou stejné, proto bylo dlouho záhadou, jak dokáží zachytit jemné rozdíly mezi tisíci vůněmi. To je dáno vibracemi jednotlivých pachů a vůní.

Základní druhy vůní

- sladká
- kyselá
- spálená
- pižmová

Sílu každého pachu můžeme označit od 0 do 8. Např. ocet má čichový kód 4813, což značí, že je z poloviny sladce voňavý (4), velmi kyselý (8), voní lehce připáleně (1) a mírně pižmově (3).

Látka vydávající zápach uvolňuje do vzduchu molekuly a čichové buňky jsou schopny poznat a rozlišit tvar a vibrace dané molekuly.

Horko napomáhá uvolňování částic a vlhký vzduch umožňuje jejich větší koncentraci.

Proto je každá vůně nebo zápach silnější v teple a vlhku. Vůně teplého jídla je tedy mnohem silnější, než vůně jídla studeného.

Čich se velmi snadno adaptuje, a proto za nějaký čas velmi snadno snášíme i velmi nepříjemné pachy.

Jsou-li všechny čichové buňky dlouhodobě vystaveny určité vůni, přestanou vysílat signály do mozku. Dva pachy vnímáme postupně, nejprve jeden a pak druhý.

Osvěžovače vzduchu nezastaví uvolňování částic ze zapáchajícího předmětu, ale pouze svou přítomností způsobují, že čichové buňky tento nepříjemný zápach „nevnímají“.

Nemoce aj.

Chrápání neboli „Spánková apnoe“

Příčinou je zhoršení průchodnosti nosu. Jde o poruchu, při níž postižený spí s otevřenými ústy a chrápe (což je zvuk vyvolaný vibrací měkkého patra), poté dýchání přeruší a po částečném probuzení (v podstatě dušením) zalape po dechu. Postižený je náchylnější např. k infarktu, protože žije s hůře okysličenou krví. Syndrom spánkové apnoe se řeší operací části měkkého patra, ale především je třeba u pacienta posoudit stav nosní přepážky.

Deformitu nelze odhalit v zrcadle, lékař pohledem do obou nosních průchodů zjistí nejen stav přepážky, ale také posoudí aktuální stav sliznice nosu. Je-li nosní přepážka skutečně zdeformovaná, je třeba ji operativně opravit. Přepážka rozděluje nos na dvě části. Pokud není v pořádku, vzduch nemůže pořádně proudit. Člověk dýchá jen jednou dírkou, nos se vysušuje, a to je už výzva pro nečistoty a choroboplodné zárodky.

Deformovaná nosní přepážka

proudí vzduch v jednom nosním otvoru hodně, zatímco v druhém málo. Tam, kde je pohyb vzduchu menší, sekret stagnuje a je živnou půdou pro bakterie, které vyvolávají kašel, zánět vedlejších nosních dutin, chrapot či alergii. V důsledku neprůchodnosti nosu, postižený dýchá ústy - do plic tak vstupuje nečištěný, neohřátý a suchý vzduch, což vede k bronchitidám či suchým dráždivým kašlům. Funkci nosu potom musí převzít průdušnice a průdušky, oschlé hlasivky trápí chrapot.

Dýchání ústy

Důvodem, proč lidé dýchají ústy, je nejčastěji ucpaný, a navíc nepříjemně suchý nos.

Většinou se jedná o špatnou průchodnost nosohltanu. Nosní sliznice se totiž vysušuje vlivem znečištěného životního prostředí nebo kouření, v přetopených místnostech a při prudkém střídání tepla a chladu. Vysušený nos nemá nejmenší šanci poradit si s viry, alergeny, bakteriemi a nečistotami, které se derou dovnitř.

Ucpaný nos může být problémem několik dní, ale také let. Nedýchat nosem - tak dýchá mnoho lidí. A to je větší chyba, než se na první pohled zdá. Při dýchání ústy dolní dýchací cesty nemají schopnost vzduch upravit.

Přívodem chladného a suchého vzduchu nesmírně trpí. Navíc přijímaný kyslík není tak kvalitní a do těla se dostávají choroboplodné zárodky. Častým následkem je vznik bronchitidy nebo chrapotu způsobeného oschlými hlasivkami.

Ztratí-li nemocný čich, může jít o záležitost vcelku banální, ale také o závažný stav. Ke ztrátě čichu dochází při otoku sliznice dutiny nosní, případně i ucpaním cesty průchodu vzduchu nosem. Ke ztrátě čichu dochází i při poškození mozkových drah, které tyto vzruchu vedou.

Poruchy čichu

- Anosmie – absence čichu.
- Hypo- a hypersomnie – snížená a zvýšená schopnost čichu.

- Fantasmie – čichový vjem něčeho, co nemá podklad, není dáno zevním podnětem.
- Unciformní krize – vjem, kdy člověk cítí nepříjemné zápachy, jako je spálený dehet apod., měli bychom mít podezření na nádor v oblasti uncus hippocampi.

CHUŤ

Stavba chuťového pohárku v epitelu jazyka je dána vláskovými receptorovými buňkami přijímajícími signály z chuťového póru, mezi nimiž jsou podpůrné a bazální buňky.

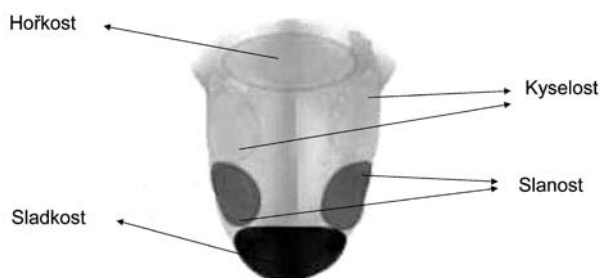

Chuťové receptory jsou situovány v místě vstupu potravy, tedy na jazyku, na patře hltanu a dokonce i v horní části jícnu. Receptory se vyskytují v chuťových pohárcích. K jejich obnově dochází z bazálních buněk, a to každých 14 dní.

Co se týče chuti, tradičně se uváděly 4 základní chutě – slaná, sladká, kyselá a hořká. Japonci v roce 2000 zavedli chuť „umami“ což v japonštině znamená chuť lahodná, nejspíše je to chuť glutamátu.

Je možné, že existují i další chutě, například tučná (fats), termální chutě (jinak chutná teplé a jinak studené jídlo) atd.

Také jsou dva různé názory, kde je vnímání chutí usídleno. Například sladká chuť má být na špičce, po stranách je kyselo a slano a na kořeni jazyka je hořko. Někteří autoři tvrdí, že jsou chutě rovnoměrně rozprostřeny.

Aby látka mohla být vnímána jako chuť, musí být rozpustná ve vodě.

- Kyselá chuť – dána kladnými vodíkovými ionty, ty blokují výtok kladných draselných iontů tak zvaným iontovým kanálem v apikální membráně.
- Slaná chuť – kladné sodíkové ionty, ve vyšší koncentraci přechází pasivně přes stále otevřené sodíkové kanály do buněk a na druhé straně jsou aktivně čerpány ATPázou (energetickým enzymem).
- Sladká chuť – cukry aktivují receptor, dochází k aktivaci adenylátcyklázy (enzym v řetězci energie) a jeho kruhová forma (cAMP) blokuje kanály pro draselné ionty v membráně.
- Hořká chuť – uvolnění nitrobuňčného dvojmočného vápníku v kladné formě.

Všechny tyto děje vedou v konečném důsledku ke vstupu kladných dvojmočných vápníkových iontů a vzniku receptorového potenciálu. Frekvence vnějších signálů odráží intenzitu podnětu. Vznik vjemu je komplikovaný. Buňky reagují na více než jeden chuťový podnět a na různé typy podnětů reagují jinak.

Receptorový potenciál se může projevit jako:

- hyperpolarizace;
- hyperpolarizačně – depolarizační;
- depolarizační.

Vyhodnocení výsledného dojmu chuti probíhá až v mozku.

Chuťová dráha

Na bazálním konci jsou receptorové buňky v kontaktu s unipolárním neuronem uloženým v nervových uzlinách (ggl. geniculi n. facialis). A dolních nervových uzlinách devátého a desátého hlavového nervu (ggl. inferiora IX. et X.) jsou zakončena v chuťových centrech mozkového kmene (ncl. gustatorius). Dále do thalamu, do vnitřní před primární motorické kůry (VPM) a odsud do kůry, do chuťové oblasti, ta je v oblasti insuly (zanořená část mozku). Další část se projikuje do jader retikulární formace v mozkovém kmeni a do limbického systému (zejména do hypothalamu).

Těmito cestami jsou řízeny i reflexy (slinění, polykání, sekrece dalších žláz, motilita trávicího traktu). Limbický systém je spojený s prožitkem a také např. s vyhledáváním potravy.

Ve stáří, při kouření a také patologickými procesy může být chuť méně vnímána.

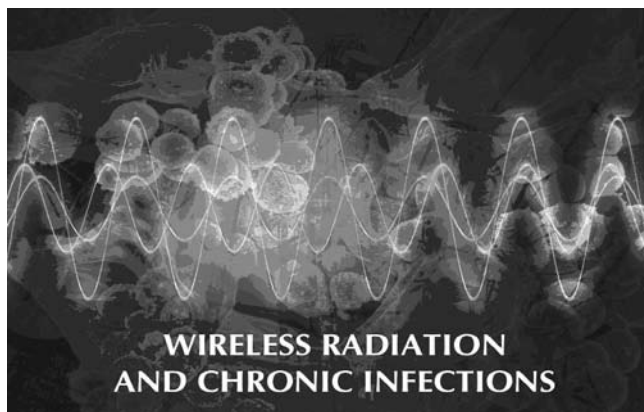
Poruchy

- Ageusie – některé látky vůbec nevnímáme, jiné normálně.
- Hypo- a hypergeusie.
- Dysgeusie – změna vnímání určitých chutí.
- Chuťové pseudohalucinace.

Chuť a čich jsou spolu propojeny. Pokud člověk přijde o čich, nedokáže při zavřených očích adekvátně rozeznávat chutě.

MUDr. Jan Doležal

BEZDRÁTOVÁ TECHNOLOGIE A CHRONICKÉ INFEKCE

Co tento článek potvrzuje v uvedených studiích, a k čemu dochází vlivem bezdrátových technologií, jako je Wi-Fi, mobilní a jiné datové sítě:

- Organismus se stává rezistentní na antibiotika
- Je podporován vznik chronických onemocnění a infekcí
- Dochází k růstu kvasinek, plísní a hub (zaplísnění organismu)
- Jsou podporovány patogeny vedoucí k autoimunitním onemocněním
- Nárůst stresorů v podobě EMP a neurologické poruchy a potíže
- Mikroby reagují na útok EMP tak, že zaplavují tělo biotoxiny
- Přemíra biotoxinů pak způsobuje akutní nebo chronická infekční onemocnění
- Biotoxiny prohlubují množství zánětu v oběhovém systému
- Více biotoxinů zatíží játra a tvorbu zdravé žluče
- Poškozené trávení tuků způsobuje nedostatek mastných kyselin
- Dochází k efektu děravého střeva a vzniku chronických infekcí v těle

Udržuje bezdrátová technologie v těle chronické infekce, jako je Candida, houba, SIBO, IBS a lymské nemoci?

Infekce zabíjí každý rok miliony lidí. Velmi rozšířené jsou chronické infekce. Většina zdravotníků se na mezinárodních konferencích dokonce shoduje, že každý má tyto infekce v organismu. Pokud ne všechna autoimunitní onemocnění, tak rozhodně mnohá, mají chronickou infekci jako základní příčinu. Potvrdila to významná studie ¹⁾, zkoumající přes 80 autoimunitních onemocnění. V roce 2018 bylo prokázáno ještě dalšími studiemi, že mnohé patogeny, způsobující autoimunitní poruchy, jsou ovlivněny elektrosmogem - bezdrátovými komunikačními systémy (sítěmi) a dalšími druhy nepřírodního elektromagnetického záření.

Bakterie vystavené mobilnímu telefonu a Wi-Fi se stávají odolné vůči antibiotikům!

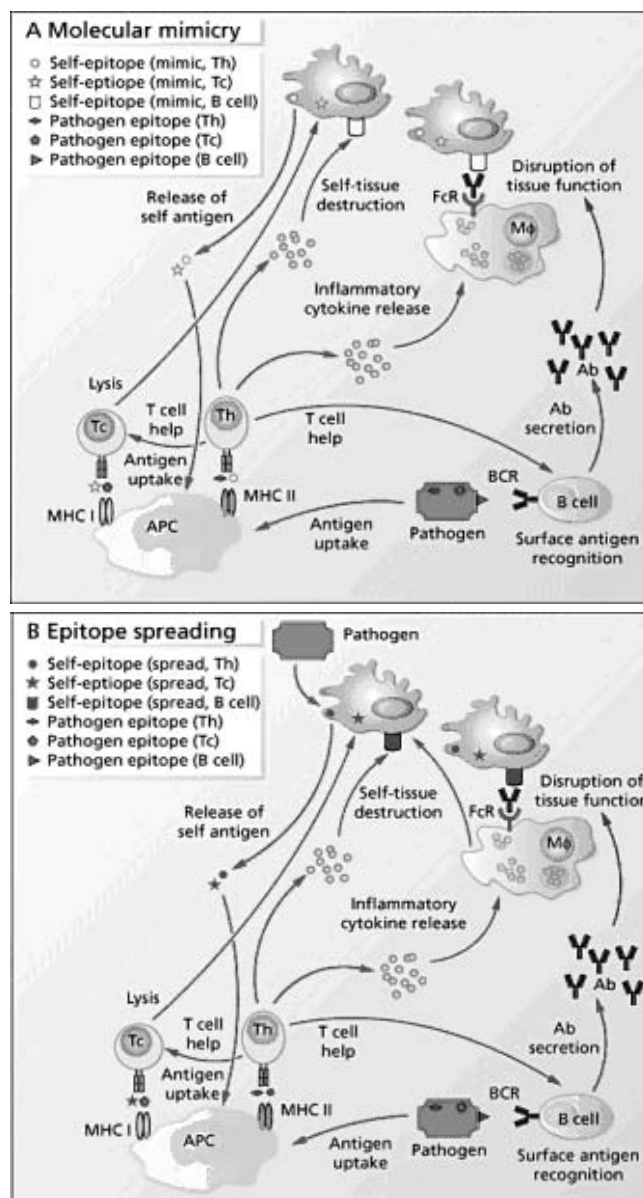
V roce 2017 to prokázala studie ²⁾, která navázala na dřívější studie, potvrzující, že vystavení mikroorganismů pro RF-EMP (radiofrekvenční záření bezdrátových

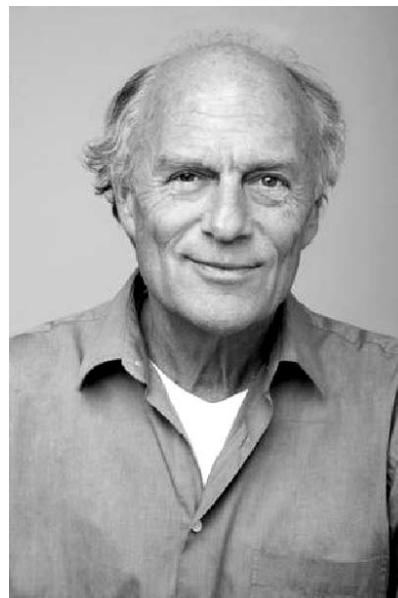
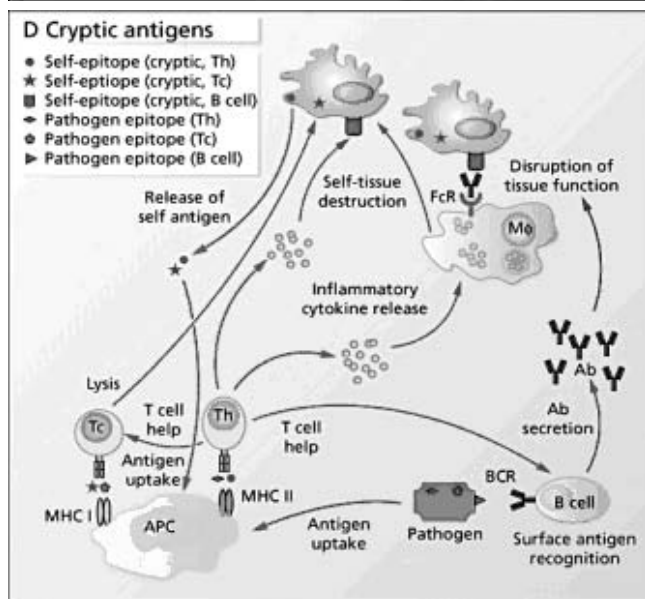
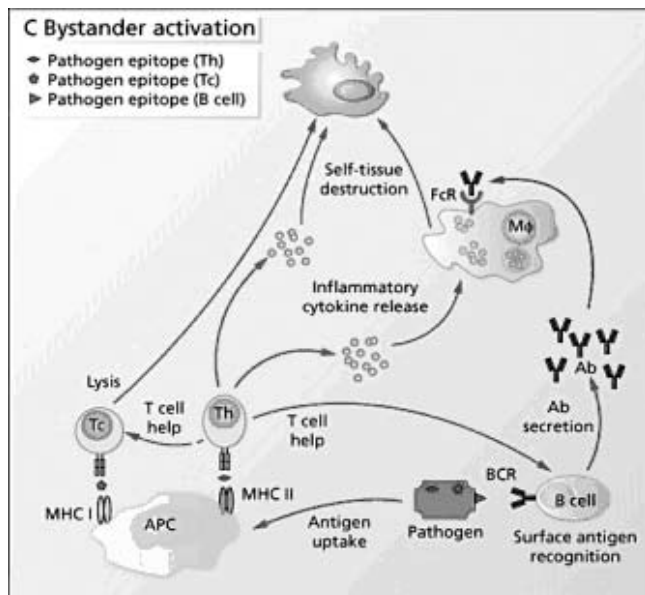
sítí) souvisí se širokým spektrem změn, od modifikovaného bakteriálního růstu až po zvýšení antibiotické rezistence. Nová studie potvrdila, že vystavení organismu Wi-Fi a RF záření významně mění průměr inhibiční zóny a rychlost růstu, např. u *L. monocytogenes* a *E. coli*. Abstrakt této studie uvádí, že zjištěné nálezy mohou mít podstatné důsledky pro řešení závažných infekčních onemocnění. Nadužívání antibiotik je určitě rovněž důležitý faktor. Z uvedené studie každopádně vyplývá, že změny elektromagnetického prostředí a pobyt ve vysoce proměnlivém vysokofrekvenčním poli, jako je vyzařování Wi-Fi a mobilních telefonů, jsou také hlavním přispěvatelem k rezistenci bakterií vůči antibiotikům.

Bezdrátové technologie způsobují proliferaci a množení kvasinek, virů a plísní.

Potvrzuje to studie z roku 2007 o vlivu RF záření ³⁾, v níž Dr. Dadachová vysvětluje: „Stejně jako pigment chlorofyl přeměňuje sluneční záření na chemickou energii, která umožňuje zelené rostlině žít a růst, náš výzkum ukazuje, že melanin může používat jinou část

Obrázek: Mechanismus vlivu patogenů, způsobujících autoimunitní onemocnění

bě a vyzarování mobilních telefonů tvoří hnací virulenci mnoha mikrobů, které jsou přirozeně v nás, a umožňuje jejich agresivitu a produkci nemocí. Stínění pacientů před vlivem EMP byla více úspěšnou strategií k léčbě Lymfských nemocí a neurologickému vylepšení stavu, než kterákoliv antibiotika nebo kterákoliv antimikrobiální látky.“ - Dr. Dietrich Klinghardt, MD, PhD.

Biotoxiny způsobují příznaky problematických infekčních nemocí

Nejsou to jen lidé, kdo je zaplaven těmito cizími umělými frekvencemi, které biologicky ovlivňují naše orgány a tkáně. Mikroby uvnitř nás je také vnímají jako útok a reagují v rámci obranného mechanismu tak, že uvolňují do těla biotoxiny.

Víme, že patogeny způsobují lidem onemocnění podobně, jako vyčerpání živin. Zvýšené množství biotoxinů (vzniklé dlouhodobým působením okolního záření, jako je Wi-Fi) způsobují problematická infekční onemocnění (akutní nebo chronické). Biotoxiny prohlubují množství zánětu v oběhovém systému. A dopady na játra. Játra pak jsou přetížena a nejsou schopna vyčistit tolik toxinů nebo produkovat zdravou žluč, která napomáhá trávení tuků. Trávení je parasympatický proces (štěpení), na rozdíl od sympatiky (stresových okamžiků). Každý stres ruší nervový systém z optimálního zažívacího parasympatického stavu. Důsledkem elektro-stresu pak jsou špatně strávené tuky a nedostatek mastných kyselin. Velké globule u křečkových střevních klků zvyšují propustnost střevních stěn (známou jako „děravé střevo“). Je-li střevo „děravé“, dochází k průniku mikrobů nebo biotoxinů ze střeva do krevního řečiště a je pak primární příčinou chronických infekcí kdekoli v těle.

Skutečně je tělo zaplaveno biotoxiny díky Wi-Fi a podobným zářením?

- Pokud se naše elektromagnetické prostředí změní, náš mikrobiom jej neumí přijmout a přirozeně se brání.
- Místo šetření imunitní obrany organismu způsobí záplava biotoxinů zhoršení prostředí pro komunity prospěšných mikrobů.
- V těle se již přítomné infekce zhoršují působením vnějších nepřírodních kmitočtů a podněcováním biotoxinů, které uvolňuje atakovaný obranný

elektromagnetického spektra, nebo ionizující záření ku prospěchu hub, které jej obsahují.“

Studie ⁴⁾ z roku 2002 prokázala „pozitivní“ vliv vysokofrekvenčního netepelného záření (na nízké úrovni výkonu, kdy ještě nedochází k ohřevu tkání) na kvasinky a jejich růst. Tři kontrolní skupiny mikrokolonií vykázaly významný rozdíl růstu již při 2,5 h expozice VF zářením oproti mikrokoloniím vystaveným mimo vliv tohoto záření.

Hodí se to zopakovat: Již při dvou a půl hodinové expozici je prokázán zvýšený růst kvasinek. To znamená, že trvale puštěná Wi-Fi síť doma výrazně podporuje vznik mnoha plísní v domácnosti i v těle! A to už vědci potvrdili v roce 2002.

Německý lékař potvrzuje vliv elektromagnetických stresorů na člověka

Dr. Klinghardt, celostní německý lékař, který působí v Seattlu, je světově proslulý odborník na chronické infekce, včetně chronického onemocnění Lymfskou boreliózou. Jeho klinické zkušenosti s pacienty, bojujícími s chronickými infekcemi, prokázaly, že zásadním vlivem se podepsal „EMP stresor“.

„Já osobně jsem v podezření, že vystavení se elektromagnetickým polím v domácnosti a mikrovlnné trou-

mechanismus z oportunních virů, bakterií, hub a parazitů.

Jak důležité tedy je, řešit své domácí prostředí, kde spíme 1/3 svého dne a života?

Za dlouhé roky provádění měření hladin elektrosmogu – škodlivého záření, jsem byl mnohokrát svědkem až neuvěřitelné úlevy u malých i dospělých lidí. Většinou stačilo začít vypínat svoji Wi-Fi v bytě alespoň v noci. Také datové přenosy v mobilních telefonech. Vzdálit od hlavy lampičky, nemít za hlavou zásuvku, ani přívod do ní vedený ve zdi.

Pokud se tyto drobnosti doma upraví a eliminujeme škodlivé zdroje elektrosmogu a elektrostresu, dochází často až k překvapivým změnám a návratu ke zdraví, lepší psychické pohodě a návratu životní síly. Hladina vitální síly se vrátí. Na spaní již nejsou potřebné léky. Lépe se usíná a kvalitněji spí. Bolestivé zažívací příznaky odezní. Probiotika začnou pracovat tak, jak by měla. Nutriční doplňky a dokonce i některé předepsané léky mohou být po konzultaci s lékařem sníženy nebo eliminovány.

Snažím se různými způsoby poskytovat široké veřejnosti alespoň ty hlavní informace, čemu se doma vyhnout, jaké záření nás ovlivňuje nejvíce. Supluji tak státní orgány, které stále ještě nedospěly k veřejnému přiznání, že umělá elektromagnetická záření poškozují zdraví již na mnohem nižších intenzitách, při kterých ještě nedochází k měřitelnému ohřevu tkání. A tak se stát naprosto nestará o jakoukoli informovanost ani v zájmu alespoň předběžné opatrnosti a ochrany veřejnosti. Naopak, zatím povoluje stále tolerantnější limity, které dovolují umístit vysílače již necelé dva metry od místnosti obydlí a vedle drátů velmi vysokého napětí můžeme stavět a žít již v pouhých pěti metrech vzdálenosti!

Proč by zjištění hodnot elektrosmogu mělo být prvním krokem při výběru bydlení?

Naše tělo potřebuje fungovat i odpočívat bez stresu prostředí. Především v noci mít klid na svoji regeneraci a opravu. Tkáň a jemné struktury těla nelze dostatečně obnovit během spánku v případě, že okolo stále působí elektromagnetická pole a proměnlivá napětí pronikají nervovou soustavou a stimulují překročit tvorbu stresového hormonu kortizolu. Kortizol je antagonistický k detoxikaci tkání a ve spánku organismus burcuje k aktivitě včetně srdce a zásobení cév a svalů krví v přípravě k útoku nebo útěku (jako kdysi při útoku zvířete). Také dochází k blokaci tvorby hormonu melatoninu. Když je hodnota množství kortizolu vysoká, množství melatoninu je nízké – nedostatečné pro boj s volnými radikály.

Agresivní datové signály z velmi blízkých vysílačů mobilních sítí a domácí Wi-Fi narušují produkci melatoninu podobně, jako umělé světlo, viz studie ⁵⁾. Magnetické pole a také geopatogenní stres (tzv. zóny) narušují pohyb kovů v těle. Potvrdila to vědecká studie ⁶⁾ již v roce 2000, že dochází k narušení metabolismu železa v těle a vyvolání anémie. Neznamená to jen vliv magnetismu na pohyb malých částic kovů v místě receptoru malé buňky. Je to drastický vliv na úrovni každé buňky, protože magnetická složka pole prochází skrze organismus, orgány a jednotlivé buňky přímo, bez klouzavého slapového efektu a funguje až dokonce na mitochondriální úrovni. Když k tomu přidáme výše popsané důkazy, že mikroby a patogeny

uvnitř nás hodnotí toto záření jako stresory a nasazují masivní obranu proti samotnému našemu imunitnímu systému, máme vysvětleno a vědecky podloženo, proč má v dnešní době tolik dětí vážné poruchy a zdravotní potíže v podobě silných alergií, ekzémů a řady jiných projevů silného a dlouhodobého narušování rovnováhy organismu, např. zbytečně přes noc v bytě vyzařující Wi-Fi, a podobně.

Neodrušovat, ale vypnout!

Lidské tělo nebylo po většinu lidské historie nikdy bombardováno tímto typem expozice. Mikroby a patogeny nebyly nikdy vystaveny takovým frekvencím a takové intenzitě a kumulaci. Náš stát si to stále nechce dostatečně uvědomovat, ani přiznat vědecké studie, natož podnikat jakýkoli vstřícný krok pro lepší ochranu zdraví lidí a dětí. Nezbyvá, než aby si poradila každá rodina sama. Pokud budeme alespoň doma a v práci eliminovat ty škodlivé vlivy, které ovlivnit můžeme, napomůže to hojivým systémům našeho těla fungovat správně při boji s těmito patogeny. Je pravda, že nejvíce silných vlivů působí přímo v domácnostech a lze je vypínat.

Domácí úpravu v podobě vypínání WIFI a dat v mobilu alespoň na noc, uděláme snadno, ale nevíme, v jaké intenzitě působí vysílače mobilních operátorů a jiných systémů v blízkém okolí, a nebo, zda neprochází škodlivé nízkofrekvenční magnetické pole celým bytem díky tomu, že pod ulicí vedou silové kabely s velkými proudy. To vše můžeme důkladně změřit a zjistit, nakolik jsou závažné hodnoty elektromagnetických polí z domácích i okolních zdrojů a podle toho navrhnout nejsnadnější řešení. Tím není žádný předražený odrušovač, ale na prvním místě reálné vyhodnocení závažnosti, intenzit, a možnosti ty zdroje vypnout, odpojit.

Pro více informací, pochopení problémů ohledně elektrosmogu, měření a řešení situace mě prosím kontaktujte na www.elektrosmog-zony.cz a telefonu 608 400 550.

Kamil Pokorný

Reference a zdroje:

- 1 – Studie (2018) autoimunitních onemocnění: <https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC2665673/>
- 2 – Studie (2017) o oslabování vlivu antibiotik zářením mobilů a WIFI: <https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pubmed/28203122>
- 3 – Studie (2007) o vlivu RF záření na organismy hub: <https://phys.org/news/2007-05-radiation-eating-fungi.html>
- 4 – Studie (2002) o vlivu VF záření na kvasinky: <https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pubmed/12452574>
- 5 – Studie (2011) o dopadu působení světla z počítačových monitorů na hladiny melatoninu vysokoškolačů: <https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pubmed/21552190>
- 6 – Studie (2000) o působení 50 Hz (fázi) - kterak mění metabolismus železa a vyvolává anémii: <https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pubmed/11133049>

PRVKY KOMPLEMENTÁRNÍ A ALTERNATIVNÍ MEDICÍNY V ČESKÉM PRÁVU

1. Úvodem

Otázkami komplementární a alternativní medicíny jsme se podrobně zabírali zejména na odborném blogu Zdravotnické právo a bioetika: Racionálně o komplementární a alternativní medicíně, Komplementární a alternativní medicína pohledem zdravotnického práva, Technické normy v komplementární a alternativní medicíně a Lékárenská zdravotní péče v komplementární a alternativní medicíně.

Komplementární a alternativní medicínou rozumíme zejména medicínu přírodní nebo tradiční, jakož i část fyzikální medicíny a manuální medicíny.

Nyní si vytkneme dílčí prvky, jimiž je komplementární a alternativní medicína dílem pojata do českého zdravotnického práva. Vyjdeme nejprve z toho, co platilo dříve (ba ještě nedávno). Následně se podíváme na současnost.

2. Dřívější prvky komplementární a alternativní medicíny

V českém, dílem již československém, zdravotnickém právu již dříve byly zavedeny některé dílčí rysy komplementární a alternativní medicíny, resp. integrativní medicíny, které i nyní známe z ciziny. Postupně však došlo z různých důvodů, o kterých blíže pojednáme knižně, k jejich zrušení. Jednalo se o:

- a) hrazení akupunktury včetně pulzní diagnostiky z veřejného zdravotního pojištění od dubna 1997. Před zavedením všeobecného zdravotního pojištění v roce 1991 s účinností od ledna 1992 bývala akupunktura poskytována bezplatně v rámci státního socialistického zdravotnictví v Československu,
- b) uzákonění dvou oborů tradiční čínské medicíny, a to terapeuta a specialisty tradiční čínské medicíny jako nelékařských zdravotnických povolání v letech 2017 až 2018 včetně přijetí několika souvisejících předpisů,
- c) uzákonění povolání arteterapeuta jako jiného odborného pracovníka, nežli zdravotnického, ve zdravotních službách v letech 2008 až 2017.

Podotýkáme jen, že ve všech případech došlo ke zrušení vyjmenovaných prvků bez podstatného zájmu pacientské a pojištěnecké veřejnosti. Obešlo se to i bez petic ve veřejném zájmu a bez projevů občanských iniciativ; resp. k nim došlo opožděně. Zdá se, že pacientská a pojištěnecká veřejnost u nás není tak zorganizovaná, aby mohla včas projevit své zájmy.

2. Současné prvky komplementární a alternativní medicíny

V současnosti nalezneme 18 dílčích a roztroušených, výslovných medicínských nebo farmaceutických úprav, které jsou věcně podřaditelné pod komplementární a alternativní medicínu, a to ve zdravotnickém právu. Věcně vzato patří tyto úpravy do 5 oblastí komplementární a alternativní medicíny včetně farmacie, a to do:

- a) herbální medicíny,
- b) ostatní přírodní medicíny,
- c) tradiční čínské medicíny, resp. akupunktury,
- d) tradiční evropské medicíny, resp. vodoléčby,
- e) lázeňství.

Jedná se o zahrnutí pouze:

- a) akupunktury do zdravotní péče v rámci zdravotních služeb, ač se tak děje jen nepřímo prostřednictvím

práva zdravotního pojištění, resp. zákonné výluky z úhrad z tohoto pojištění od dubna 1997,

- b) farmaceutického asistenta pro léčivé rostliny mezi nelékařská zdravotnická povolání a obory zdravotních služeb,
- c) rostlinných drog do výčtového seznamu rostlin využívaných pro farmaceutické a terapeutické účely,
- d) léčivých čajů a instantních léčivých čajů mezi podrobné přípravky v rámci lékové formy tekutých a polotuhých perorálních léčivých přípravků. Týká se to podrobného členění lékových forem s ohledem na složení a cestu podání ve smyslu správné lékařské praxe a podmínek zacházení s léčivy,
- e) léčivých čajů a léčivých čajových směsí mezi vyhrazené humánní léčivé přípravky (těch je dnes u nás celkem 365), tj. prodejné i mimo lékárny, ovšem vyjma těchto čajů nebo čajových směsí obsahujících silně nebo velmi silně účinnou látku. Mezi vyhrazené léčivé přípravky patří např. výrobek s názvem „čaj ze šalvěje“, u kterého je zdrojem účinné látky šalvějová nať, anebo výrobek s názvem „čajová směs pro klidný spánek“ s účinnou látkou pramenicí z mučenkové a meduňkové natě a z kozlíkového kořenu. Půjde též o zahrnutí multivitaminových humánních léčivých přípravků mezi vyhrazené humánní léčivé přípravky, pokud jejich doporučená denní dávka neobsahuje více než 3333 jednotek vitamínu A nebo více než 400 jednotek vitamínu D; součástí takových humánních léčivých přípravků mohou být i minerální látky,
- f) fytofarmak bez ohledu na způsob použití do zdravotní péče v rámci zdravotních služeb, ač se tak děje jen nepřímo prostřednictvím práva zdravotního pojištění, resp. zákonné a vyhláskové výluky fytofarmak jakožto léčivých látek z úhrad z tohoto pojištění, neboť jsou z pojistného hlediska určeny k podpůrné nebo doplňkové léčbě,
- g) konopí pro léčebné použití pod úhrady z veřejného zdravotního pojištění od prosince 2019. Jedná se o výjimku z nehrzení fytofarmak z tohoto pojištění (viz výše),
- h) konopí pro léčebné použití, jakož i opia (vyjma homeopaticky vyrobených přípravků z opia se stupněm ředění vyšším než D4 nebo CH2), mezi omamné látky pro účely zvláštního zacházení s nimi. Dále se jedná o zahrnutí i homeopaticky vyrobených přípravků s tímto vyšším ředěním z kokainu, opia nebo morfinu či z ipekakuanhového prášku s opiem mezi vybrané přípravky z omamných látek. Vyplývá tak ze zákona o návykových látkách (zák. č. 167/1998 Sb.), resp. z prováděcího vládního nařízení (č. 463/2013 Sb.). Existují však pochybnosti o správnosti veřejnoprávního podřazení uváděných homeopatických přípravků pod omamné látky či pod vybrané přípravky z omamných látek. Důvod pochybností spočívá v homeopatickém ředění při výrobě těchto přípravků, které vylučuje omamné účinky původní přírodní látky pro její nedostatek nebo úplné chybění v homeopatickém přípravku,
- i) lázeňské léčebné rehabilitační péče do úhrad z veřejného zdravotního pojištění, včetně léčebné indikačního zaměření lázeňských míst,
- j) vodoléčby mezi fyzioterapeutické zdravotní výkony hrazené z veřejného zdravotního pojištění, popř. zařazení též některých dalších zdravotních výkonů, které bychom podle jejich obsahu mohli eventuálně řadit pod námi sledovaný pojem; viz též celá lázeňská rehabilitační péče,
- k) koupeli a zábalů s použitím výtěžků přírodního léčivého zdroje mezi fyzioterapeutické zdravotní výkony hrazené z veřejného zdravotního pojištění,

- l) homeopatických přípravků, vitamínů a minerálů mezi léčiva určená k doplňkové a podpůrné léčbě, a to pro účely jejich vyloučení z úhrad z veřejného zdravotního pojištění,
- m) tradičních rostlinných léčivých přípravků s léčebnými indikacemi mezi léčiva podle lékového práva, a to podle směrnice EU. Tradiční rostlinné léčivé přípravky spadají mezi fytofarmaka. U nás se jedná o českou skupinu V11 (fytofarmaka a živočišné produkty) podle anatomicko-terapeuticko-chemické klasifikace Světové zdravotnické organizace (WHO), skupiny ATC. Tato česká skupina dnes u nás zahrnuje 213 fytofarmak, popř. i živočišných výrobků, úředně registrovaných v Česku jako léčiva,
- n) specifických homeopatických přípravků s léčebnými indikacemi nebo tzv. prostých homeopatických přípravků mezi humánní léčiva, ač se jedná o léčiva podle lékového práva jen na základě právní smyslenky (právní fikce), a to podle směrnice EU; podobně to platí pro tzv. prosté veterinární homeopatické přípravky. Humánních homeopatických přípravků je u nás registrováno 740 z toho 501 je podle správních rozhodnutí Státního ústavu pro kontrolu léčiv světově ojedinele vázáno na lékařský předpis,
- o) fytotherapeutických a homeopatických přípravků, stopových prvků, jakož i stanovených krmných surovin minerálního původu a stanovených nutričních doplňkových látek, do přednostní léčby hospodářských zvířat chovaných v ekologickém zemědělství. Jedná se o přednost před léčbou chemicky syntetizovanými alopatickými veterinárními přípravky nebo antibiotiky podle práva EU (i podle starého práva českého); nař. č. 889/2008 Úř. věst. EU. Blíže podmínky jsou upraveny cit. nařízením,
- p) rostlinných drog a homeopatických přípravků do úředního Evropského lékopisu podle mezinárodního práva a Českého lékopisu podle českého zdravotnického práva,
- q) doplňků stravy s výživovými nebo zdravotními tvrzeními do farmaceutického vzdělávání a do činnosti farmaceutického asistenta pro specifické lékařské činnosti podle zdravotnického práva,
- r) lázeňského práva, tj. veřejnoprávní úpravy přírodních léčivých zdrojů a klimatických podmínek pro léčebné účely, zdrojů přírodních minerálních vod, přírodních léčebných lázní a lázeňských míst podle lázeňského zákona č. 164/2001 Sb. a prováděcích předpisů.

3. Závěr

Do budoucna lze mít za potřebné, aby byla vytvořena ucelená koncepce státního pojetí komplementární a alternativní medicíny, která by odpovídala zdravotní politice Světové zdravotnické organizace (WHO). Nemluvě o nemalém zájmu patientské veřejnosti. Vůdtkem může být kulturně srovnatelný právní stav německý nebo maďarský, o švýcarském nemluvě.

V neposledku tím vším sledujeme, kde to je možné a účelné, snižování hrozby antibiotické odolnosti, podporu zdraví, jakož i prevenci určitých onemocnění.

Prof. JUDr. Ivo Telec, CSc.,
vedoucí katedry soukromého práva a civilního
procesu Právnické fakulty Univerzity Palackého v Olomouci, advokát a rozhodce

V původním znění zveřejněno na odborném blogu Zdravotnické právo a bioetika, provozovaném Ústavem státu a práva AV ČR, v. v. i., dne 18. 11. 2019.

VÝROBKY SE ZDRAVOTNÍMI ÚČINKY

I. Úvodem

Nejen ve zdravotních službách, ale i v přírodním léčitelství či výživovém poradenství se setkáváme s celou řadou právních druhů výrobků se zdravotními účinky. Rozhodně bývá, zda a jak je u nich prokazována preventivní a léčebná, popř. diagnostická účinnost, resp. účinnost fyziologická nebo výživová, a to vedle bezpečnosti.

Kupříkladu největší český lékařský obchodní řetězec Dr. Max nabízí na trhu některé látky z tradiční čínské medicíny, např. z pivoňky čínské aj., ve veřejnoprávní podobě doplňků stravy podle potravinového práva. Poukažme si například na mezinárodní ochranné známky ve známkové řadě Tong Ren Tang s účinky v Česku nebo celé EU; kupř. zde:

Podle českého práva se jedná o jedny z výrobků se zdravotními účinky, které stojí mimo lékové právo, resp. o jejich výsadní označení.

„Zdravotními účinky“ výrobků rozumíme jejich účinky nejen léčebné (a preventivní nebo diagnostické), ale též účinky fyziologické nebo výživové. Proto sem zahrnujeme i některé potraviny (nutraceutika) a některé kosmetické přípravky (kosmeceutika), vedle léčiv a zdravotnických prostředků.

Předesíláme však, že hranice mezi „běžnými“ fyziologickými nebo výživovými účinky výrobků a jejich účinky léčebnými (terapeutickými) nebývá v obchodní praxi u nás i v celé EU (ale i mnohde jinde ve světě) pokaždé úplně přehledná. A to zejména z právně laického nebo spotřebitelského hlediska, jak běžně nahlížíme na herbální medicínu.

Na mysli máme například některé bylinné čaje jako potraviny v potravinové formě čaje a na druhé straně tradiční rostlinné léčivé přípravky s léčebnými indikacemi jako léčiva v lékové formě čaje. Rozlišující veřejnoprávní hledisko vyplývá z účelových úředních (vyhláskových) seznamů rostlin pro potravinové (ovocné a bylinné) čaje, anebo pro čaje léčivé. Na prvním místě, tj. u potravin, máme na mysli příl. 2 vyhl. č. 330/1997 Sb., kterou se provádí § 18 písm. a), d), j) a k) zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, pro čaj, kávu a kávoviny, ve znění pozdějších předpisů, zatímco u léčiv odkazujeme na příl. vyhl. č. 85/2008 Sb., o stanovení seznamu léčivých látek a pomocných látek, které lze použít pro přípravu léčivých přípravků, ve znění pozdějších předpisů. Kupříkladu nať jmelí lze do výše 5 % hmotnosti použít pro výrobu bylinného čaje. Bez takového omezení lze pak nať jmelí použít jako rostlinnou drogu pro přípravu léčivých přípravků.

V pohledu herbální medicíny veřejnoprávně výrobkově nebo spotřebitelsky informačně rozlišujeme kategorie rostlinných:

- 1) léčivých přípravků s léčivými (terapeutickými) účinky a s léčebnými indikacemi včetně těchto přípravků tradičních, a to podle lékového práva,

- 2) doplňků stravy s fyziologickými nebo výživovými účinky a se stanovenými zdravotními tvrzeními (nutraceutik) bez léčebných indikací, včetně některých rostlinných nových potravin, a to podle potravinového práva,
- 3) kosmetických přípravků s fyziologickými účinky (kosmeceutik) bez léčebných indikací a bez zdravotních tvrzení, a to podle kosmetického práva,

přičemž ale ve všech třech případech výrobků je jejich zdravotní využití založeno na používání chemicky účinných látek (přírodních chemikálií), resp. na jejich získání, spojení s jinými látkami a výrobě, resp. na celé technologii výroby a skladování, jakož i na množství a dávkování; srov. chemii rostlin. A to při vyloučení zdravotních nebezpečí jedovatých rostlinných látek; např. alkaloidu koniinu, jehož zdrojem je bohlav plamatý.

II. Veřejnoprávní třídění

Výrobky se zdravotními účinky mají, zjednodušeně a schematicky řečeno, osmeru veřejnoprávní kvalifikaci, v níž se ještě objevují různé právní podkategorie. Jedná se o:

- 1) léčiva v různých lékových formách podle lékového práva, např. tradiční rostlinné léčivé přípravky s léčebnými indikacemi v lékové formě léčivého čaje nebo léčivé čajové směsi, z nichž některé obsahují silně nebo velmi silně účinnou látku, a tudíž nepatří mezi humánní léčivé přípravky, které by byly vyhrazeny k mimolékárenskému prodeji. Patří sem též homeopatické přípravky, které se právně smyšleně považují za léčivé přípravky podle lékového práva,
- 2) zdravotnické prostředky podle zdravotnického práva, např. rašelina pro účely léčebného zábalu nebo ušní svíčky či akupunkturní jehly,
- 3) potraviny pro zvláštní lékařské účely podle potravinového práva, které souvisí se zdravotnickým právem, neboť jsou určené pro řízenou dietní výživu pacientů pod lékařským dohledem, popř. též jiné potraviny určené pro zvláštní výživu,
- 4) doplňky stravy podle potravinového práva, např. doplňky stravy, které jsou coby přírodní koncentrovaným zdrojem určitých přírodních (rostlinných, řasových, houbových nebo živočišných) látek s fyziologickými účinky v lidském ústrojení; nejedná se nutně jen o výživové účinky. Používá se zde výraz nutraceutika. Patří sem i nerosty (minerály) jakožto přírodní s těmito účinky,
- 5) potraviny nového typu (nové potraviny) podle potravinového práva, např. potraviny z hub, řas nebo částí těl živočichů, které se ve významné míře nepoužívaly k lidské spotřebě v EU před 15. květnem 1997 (proto evropsko unijně „nové“), přičemž některé potraviny nového typu mohou mít zdravotní účinky; včetně takovýchto tradičních potravin ze třetích zemí (mimo EU),
- 6) jiné potraviny, které mohou mít zdravotní účinky, jako jsou například medicínální vína, kupř. žaludeční nebo železitá, či jiné medicínální nápoje podle potravinového práva. Patří sem i bylinné čaje, nálevy nebo odvary, pro které platí úřední seznam rostlin a jejich částí pro výrobu ovocných a bylinných čajů podle potravinového práva; viz příl. 2 vyhl. č. 330/1997 Sb., kterou se provádí § 18 písm. a), d), j) a k) zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, pro čaj, kávu a kávoviny, ve znění pozdějších předpisů; např. kořen a plod anděliky lékařské nebo květ levandule lékařské, plod rakytníku či kořen ženšenu. – Otázkou zůstává, zda věcný okruh rostlin, resp. jejich čas-

tí, které jsou z hlediska potravinového práva u nás použitelné k výrobě bylinných čajů, je dostatečný,

- 7) balené přírodní minerální vody podle lázeňského práva,
- 8) kosmetické přípravky podle kosmetického práva, např. ke zlepšení zdravotního stavu kůže; kupř. lékařská vazelína nebo koloidní stříbro. Vzhledem k fyziologickým účinkům některých kosmetických přípravků se u nich používá výraz kosmeceutika; srov. nutraceutika u doplňků stravy s fyziologickými nebo výživovými účinky (výše).

Doplnit bychom mohli ještě 9. skupinu tvořenou jakýmkoli jinými, tj. obecnými, výrobky, které by nespádaly do žádné z výše uvedených veřejnoprávně vymezených kategorií. Příkladem slouží aromaterapeutické výrobky či Bachovy květové esence.

Na mysli zde máme i výrobky, které jsou – výrobně vzato – hlavní zamýšlenou funkcí určeny mimozdravotně. Nicméně je však lze druhotně či mimoděk použít i zdravotně, aniž by se jednalo o jejich hlavní určení. Příkladem slouží některé ozdobné výrobky, zejména ozdoby z drahých kamenů. Odepaměti bývají používány v přírodním léčitelství jako metafyzicky „energetické“ nosiče, a to k příznivým účinkům například na duševní zdraví či dobrou pohodu.

Zastavme se krátce u potravin v podobě doplňků stravy spojených se zdravotními nebo výživovými tvrzeními. Nikoli však s léčebnými indikacemi, neboť se jedná „jen“ o potraviny.

Připomeňme si nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1924/2006 ze dne 20. 12. 2006, o výživových a zdravotních tvrzeních při označování potravin, resp. veřejnoprávní rejstřík Společenství pro výživová a zdravotní tvrzení při označování potravin; viz např. zdravotní tvrzení o tom, že se jedná o potravinu, která je zdrojem vlákniny nebo bílkovin. K tomu se dluží nařízení Komise č. 432/2012 ze dne 16. 5. 2012, kterým se zřizuje seznam schválených zdravotních tvrzení při označování potravin jiných než tvrzení o snížení rizika onemocnění a o vývoji a zdraví dětí, ve znění nařízení Komise č. 536/2013 ze dne 11. 6. 2013. Blíže viz též Evropský úřad pro bezpečnost potravin: EFTA. Poukažme si také na českou vyhl. č. 58/2018 Sb., o doplňcích stravy a složení potravin. Dále k tomu viz Vodítka k problematice zdravotních a výživových tvrzení.

Dlužno právně účelově dodat, že „doplňkem stravy“ (se rozumí) „potravina, jejímž účelem je doplňovat běžnou stravu“ (nikoli tedy léčit diagnostikovanou chorobu), „a která je koncentrovaným zdrojem vitaminů a minerálních látek nebo dalších látek“ (např. rostlinných, houbových, řasových nebo živočišných), „s nutričním nebo fyziologickým účinkem, obsažených v potravině samostatně nebo v kombinaci, určená k přímé spotřebě v malých odměřených množstvích.“ [§ 2 odst. 1 písm. g) zák. o potravinách a tabákových výrobcích č. 110/1997 Sb., ve znění pozdějších předpisů]. Z tohoto pojetí potravinového práva racionálně systematicky vyplývají jen omezená výživová nebo zdravotní tvrzení u potravin tohoto doplňkového druhu. Ovšem i jejich medicínské využití při podpoře zdraví a v prevenci konkrétních onemocnění.

Do společenské hry však vstupuje i reálné či alespoň potenciálně možné léčebné použití například doplňku stravy, který je koncentrovaným zdrojem určitých bylin. Zejména u zjištěných méně závažných onemocnění může být samotné zdravotní tvrzení u doplňku stravy dostatečně informativní pro spotřebitele, aby jej použil například ke zlepšení svého zdravotního stavu v podobě zmírnění svých potíží, popř. i ve spojení s odbornou radou bylináře či poskytovatele lékárenské zdravotní péče. Do jisté míry

to může připomínat racionální používání léčiv off-label, tedy mimo jejich léčebnou indikaci, popř. jinak, jestliže je odborně opřeno o výzkumné poznatky či o dlouhodobou dobrou zkušenost s určitou účinností mimo léčebnou indikaci, popř. při jiném dávkování či způsobu podání apod. Znale tak lze zaplňovat terapeutické nebo obchodní mezery či výpadky v zájmu nemocného a s jeho souhlasem. Tak, jak neexistuje zákaz používání léčiv off-label, neexistuje ani zákaz používání doplňků stravy jako léčiv (off-label svého druhu). Jestliže se tak ovšem obojí děje s vysvětlením a souhlasem a jiné použití je zároveň poznatkově podloženo anebo alespoň dává rozumný smysl.

III. K výrobkům vyrobeným homeopatickým ředěním

Již jsme si řekli, že homeopatické přípravky se veřejnoprávně považují za léčivé přípravky podle unijní sladěného lékového práva členských zemí EU. Rozhodná je přitom ta vlastnost výrobku, která spočívá ve způsobu výroby; tzn., jde-li o homeopatický výrobní postup neboli o homeopaticky ředěný výrobek. Určující tak nejsou léčebné vlastnosti výrobku či mechanismus účinku, nýbrž jeho vlastnost výrobní čili technologie.

Právně to znamená, že mezi homeopatické přípravky podle lékového práva patří nejen „homeopatika“ v užším slova smyslu, ale též antroposofika nebo tkáňové (buněčné) soli, pakliže byly vyrobeny homeopatickým ředěním. A to bez ohledu na medikaci, resp. terapeutické použití či mechanismus účinku. Právně určující je pouze výrobní vlastnost. Poukažme si například na předmět Technologie výroby homeopatických přípravků na Farmaceutické fakultě Univerzity Karlovy v Hradci Králové.

IV. Shrnutí

Celkově můžeme říci, že veřejnoprávní třídění výrobků se zdravotními účinky je dosti podrobné a zároveň rozmanité tak, jako tyto výrobky samy. V případě pochyb o správném zařazení rozhoduje příslušný správní úřad, tj. zejména Státní ústav pro kontrolu léčiv. Liší se i právní předpoklady hodnocení účinnosti a bezpečnosti těchto výrobků. Nejprísnejší jsou u nových chemicky uměle syntetizovaných léčivých látek s potenciálně zdravotně nebezpečnými, a přitom neznámými, vedlejšími účinky.

Někteří výrobci a distributoři výrobků se zdravotními účinky někdy do jisté míry na trhu taktizují, pokud se má jednat o veřejnoprávní zařazení určitého výrobku; a to v pohledu lékového, potravinového nebo kosmetického práva. Těžko v tom ale pokaždé hledat pokoutnost, protože sama veřejnoprávní soustava kategorizace výrobků se zdravotními účinky je poměrně složitá. Někdy může být i pro odborníka náročné se v ní přesně právně vyznat. Nemluvě o věcném, obsahovém, rozlišování. Svou roli sehrává nejen evropská léková politika, ale i zvláštnosti v některých členských zemích EU.

V praxi se tak můžeme setkávat se snahami o zařazení určitého výrobku mezi léčiva, tzn. s potenciální dostupností z veřejného zdravotního pojištění, ovšem i se státem regulovanou nejvyšší cenou a zároveň s omezeným prodejem, anebo naopak nikoli. Obojí totiž může za určitých okolností přinášet výrobci obchodní výhody i nevýhody.

Zdá se, že žádné podstatné veřejnoprávní zjednodušení v tomto směru není v dohlednu. Nutno také dodat, že každé budoucí zjednodušení vysoce racionalizované soustavy by bylo nutno pojmut též s ohledem na ochranu slabší zákaznické strany. Nemluvě o ochraně veřejného zdraví.

Faktem zůstává, že do zdravotních služeb zavedené pronikla nejen léčiva a potraviny pro zvláštní lékařské účely, ale též doplňky stravy s fyziologickými účinky a zdravotními nebo výživovými tvrzeními podle potravinového prá-

va. Zda se tak stalo pod vlivem obchodním (rozmanitost sortimentu apod.) či jiným, je další věcí. Nicméně dosa- vadní stav českého zdravotnického vzdělávání tomu ale zásadně neodpovídá. Důvodem může být stále chybějící právní a zdravotně politická koncepce přírodní a tradiční medicíny. Podobná pojetí jsou přitom dlouhodobě známa z kulturně srovnatelných zemí; například z Německa (Naturheilkunde) či Maďarska. V tomto ohledu je u nás rozvinutější farmaceutické vzdělávání, nežli lékařské, což se pak projevuje ve zdravotních službách. Lékárenská zdravotní péče totiž bývá více zaměřena například na her- bální medicínu, nežli tomu bývá v primární ambulantní péči. Význam to může mít z hlediska splnění závazkové povinnosti poskytovatele zdravotní péče dbát na takové používání antibiotik u konkrétního pacienta, aby došlo k omezení rizika vzestupu antibiotické rezistence.

Co se týče tradičních léčivých bylin neboli léčivek, můžeme uzavřít, že z hlediska ochrany zájmu patientské veřejnosti včetně vlastní medikace, resp. spotřebitelské informovanosti, může být vhodnější, jestliže mají veřejno- právní povahu tradičních rostlinných léčivých přípravků s léčebnými indikacemi podle lékového práva. Přisuzují se jim tak vlastnosti týkající se jakýchkoli jiných léčiv, tedy prevence nebo léčba konkrétních onemocnění. Předchá- zí tomu, ovšem jen podpůrně použitelný, zjednodušený veřejnoprávní registrační režim podle lékového práva s jednodušším prokazováním účinnosti poznatkově opře- ným o dlouhodobé používání a zkušenost. Výhoda pro pacienty spočívá právě v léčebné indikaci, která je u nich uváděna; tzn. výrobkové určení k léčbě, popř. prevenci určité choroby. – Otázkou ovšem je, zda úřední seznam tzv. rostlinných drog použitelných u nás k výrobě rost- linných léčivých přípravků (vedle Českého lékopisu nebo povolení Ministerstva zdravotnictví) je svým věcným roz- sahem dostatečný; viz příl. vyhl. č. 85/2008 Sb., o sta- novení seznamu léčivých látek a pomocných látek, které lze použít pro přípravu léčivých přípravků, v pozdějším znění. Patří sem například květ konopí indického a květ konopí setého či silice skořicovníku čínského nebo šalvě- jová tinktura aj.

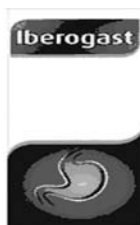
Oproti tomu u rostlinných (a dalších) „pouhých“ doplň- ků stravy smí být s ohledem na jejich odlišný veřejnopráv- ní režim týkající se „pouze“ potravinové bezpečnosti a ve shodě s opatrností uváděno jen úředně schválené zdra- votní nebo výživové tvrzení (nikoli léčebná indikace). A to právě proto, že se jedná o „pouhé“ potraviny bez prokazo- vání léčebné účinnosti; tzn. půjde o výrobky bez uváděné léčebné indikace. Příkladem slouží stopové, chemické prvky jako hořčík, měď, mangan aj., které jsou obsaženy v doplňcích stravy podle potravinového práva.

Mezi evropsky úředně schválená zdravotní tvrzení při označování doplňků stravy podle potravinového práva tak patří například tvrzení, že „Zinek přispívá k udržení normální hladiny testosteronu v krvi“ anebo tvrzení, že „Vlašské ořechy přispívají k lepší pružnosti krevních cév“, viz příl. cit. nař. Komise č. 432/2012.

Zůstává obchodní otázkou jak, kdy a kde se střetávají, doplňují anebo vůbec uplatňují zájmy farmaceutických podniků anebo naopak podniků potravinářských, popř. též výrobců kosmetiky nebo zdravotnických prostředků.

Uveďme si příklad z českého trhu. Týká se dvou výrob- ků s vlivem na trávení.

Na jedné straně můžeme poukázat na rostlinný léčivý přípravek německého výrobce pod obrazovou ochrannou známkou EU ve znění Iberogast:

Léčebná indikace podle lékového práva se vztahuje na poruchy zažívacího traktu, především na poruchy funkce a pohybu žaludku a střev, které se projevují určitými příznaky. Léčivý přípravek s příbalovou informací je složen z výtažků z devatera bylin, resp. jejich částí. Lékovou formou jsou perorální kapky a roztok. Jelikož se jedná o fytofarmakum, není léčivý přípravek hrazen z veřejného zdravotního pojištění. Léčivý přípravek není vázán na lékařský předpis. Není však vyhrazen k mimolékárenskému prodeji.

Na druhou stranu můžeme zmínit například mátové žaludeční bylinné kapky českého výrobce, obsahující směs dvou bylin. Výrobek je opatřen českou kombinovanou ochrannou známkou ve znění GREŠÍK VALDEMAR:

Jelikož se jedná o doplněk stravy podle potravinového práva, je u něho uváděno zdravotní tvrzení, že byliny obsažené v kapkách podporují dobré trávení a funkci žaludku. A to bez příbalové informace, která by jinak byla součástí léčivého přípravku, pokud by se o něj jednalo. Dávkování se liší podle nechutenství nebo špatného zažívání. Protože se jedná o doplněk stravy (nikoli o potravinu pro zvláštní lékařské účely), není tato potravina hrazena z veřejného zdravotního pojištění. Výrobek je volně prodejný bez jakéhokoli omezení, protože se nejedná o léčivý přípravek.

Léčivý potenciál různých výrobků se zdravotními účinky včetně přírodních může být u výrobků mimo zdravotnické právo, co se týče indikací nebo tvrzení při jejich prodeji, spíše jen pootevřen. Jedná se o důsledek platnosti specifických veřejnoprávních předpisů, které si ve veřejném zájmu na ochraně zdraví hledí opatrnosti ohledně účinnosti a bezpečnosti příslušných látek. Svou roli sehrává i obchodní taktika některých výrobců, zda jít cestou výroby léčiv včetně tradičních rostlinných léčivých přípravků s léčebnými indikacemi anebo potravin či kosmetiky. V některých případech, ovšem mimo fytofarmaka, homeopatika, vitamíny a minerály, má význam možnost úhrady léčivých přípravků z veřejného zdravotního pojištění. Zohledňována bývá i nákladnost nebo časovost jednotlivých cest. Někteří výrobci zohledňují i možnost mimolékárenského prodeje. Ta je u léčivých přípravků totiž omezena jen na ty z nich, které jsou vyhrazeny k mimolékárenskému prodeji.

O to větší roli pak musí sehrávat individuální poradenské služby bylinářské, resp. přírodně léčitelské anebo lékárenská zdravotní péče.

Samotným závěrem si řekněme, že v případech pochybností, zda se jedná o léčivý přípravek nebo o léčivou látku, resp. o léčivý přípravek podléhající správní registraci podle lékového práva, anebo o jiný výrobek, či zda se jedná o homeopatický přípravek, rozhoduje u humánních léčiv Státní ústav pro kontrolu léčiv sídlem v Praze; viz §

24a zák. o léčivech (zák. č. 378/2007 Sb.), resp. Ústav pro státní kontrolu veterinárních biopreparátů a léčiv sídlem v Brně. Děje se tak na žádost, např. na žádost výrobce, anebo z vlastního podnětu těchto správních úřadů. Kupříkladu, aniž by tak ale úřad rozhodl, tkáňové soli vyráběné homeopatickým ředěním jsou homeopatickými přípravky podle lékového práva. Nikoli snad doplňky stravy podle potravinového práva (anebo jinými výrobky), čemuž by bránil právě homeopatický způsob výroby, jakož i jejich jiné vlastnosti.

Vhodné je, aby výrobce pro případ pochybností sám požádal příslušný správní úřad o rozhodnutí o právní povaze výrobku. Sledovat by tím měl ochranu slabšího, tj. zákaznické (pacientské) veřejnosti včetně její správné informovanosti o nabízeném výrobku a jeho vlastnostech.

Pakliže by nebylo možno po posouzení všech vlastností výrobku jednoznačně určit, zda je léčivým přípravkem nebo jiným výrobkem, platí na základě zákona o léčivech právní domněnka, že se jedná o léčivý přípravek.

Příkladem možných pochybností, zda se jedná o homeopatický přípravek považovaný za léčivý přípravek, mohou sloužit spagyrika. Zdá se však, že se u nich, přes vší jemnohrotnou povahu, nejedná o výrobu homeopatickým ředěním, nýbrž o technologii založenou na máčení (maceraci). O homeopatické ředění technologicky nejde ani u výroby Bachových květových esencí či aromaterapeutických výrobků. Technologie, jimiž se tyto výroby vyznačují, se totiž liší. Z tohoto důvodu je také dán veřejnoprávní výrobkový rozdíl například mezi Schüsslerovými soli, které jsou technologicky (a právně) vzato homeopatickými přípravky, a Bachovými květovými esencemi, které jimi technologicky (a právně) nejsou. Uvádíme si zde kombinovanou mezinárodní ochrannou známkou ve znění „Dr. Schüssler Salze“, která má účinky i v Česku.

Veřejnoprávně nahlíženo musíme technologicky rozlišovat i uvnitř samotné skupiny výrobků tzv. bioinformační medicíny, a to i bez ohledu na mechanismus účinku nebo určení k působení na zdraví.

Vedle toho, zda se jedná o zdravotnický prostředek, např. přírodní, a o jeho zařazení rozhoduje Státní ústav pro kontrolu léčiv. Děje se tak na žádost nebo z moci úřední podle zákona o zdravotnických prostředcích (zák. č. 268/2014 Sb.). I v této oblasti je vhodné, aby výrobce, má-li pochybnosti o tom, zda se jedná o zdravotnický prostředek nebo o jeho zařazení, požádal o rozhodnutí tento správní úřad. Důvod i tady spočívá v ochraně slabší strany, zákaznické veřejnosti.

Zůstává však skutečností, že celá veřejnoprávní (racionální) soustava výrobků se zdravotními účinky je v EU poměrně složitá a zejména různorodá.

Z literatury:

Vavrečka, J.: *Výrobky se zdravotními účinky a jejich rozlišování. Praha: Troas 2015.*

Prof. JUDr. Ivo Telec, CSc.,
vedoucí katedry soukromého práva a civilního
procesu Právnické fakulty Univerzity Palackého v Olomouci, advokát a rozhodce

Původní verze byla zveřejněna na odborném blogu Zdravotnické právo a bioetika, provozovaném Ústavem státu a práva AV ČR, v. v. i., dne 17. 12. 2016.

NEUVĚŘITELNÉ, NEVYSVĚTLITELNÉ?

NEUVĚŘITELNÉ, NEVYSVĚTLITELNÉ?

Z televizních pořadů

Sešit 10

Ing. Jaromír Kapinus, rodák z Lázu u Moravských Budějovic, žijící dlouhá léta ve Vidni, člen České psychoenergetické společnosti v Praze, autor publikací *Nadhmotný svět*, *úvod do parapsychologie* a *Psychokinetické jevy*, které věnoval této společnosti, věnuje tuto publikaci českému čtenáři za účelem rozvíjení zájmu o psychoenergetickou vědu a o její popularizaci.

Vedení České psychoenergetické společnosti plní jeho přání.

Předmluva k následující stati

Vážený čtenáři,

mnozí z vás se setkali s lidmi, kteří mívají předtuchy. Většinou tyto předtuchy varují před událostmi, které v brzké době nastanou. V mnoha případech (jako v našem) jsou nevyhnutelné, v mnoha případech pomáhají se jim vyhnout.

Dva případy jsou příkladem síly myšlenky, proto pozor na to, co vysíláme.

Ing. Vlastimil Bažant

Nepochopitelné věci

Chtěl bych zde uvést další tři skutečné případy, které byly vysílány v televizní sérii *X-Factor* 2. 9. 1998 pod názvy *Titan*, *Deník* a *Oheň*.

Titan

Pan Robertson navštíví svého nakladatele. Poslední dobou nenapsal nic úspěšného a nakladatel mu říká, že má psát o věcech, které se denně stávají, to, že lidi zajímá a že fantazie je největším nadáním pro spisovatele. Pan Robertson odchází a je odhodlán napsat něco senzačního. Měl vždy zájem o lodě. Nakreslí nejdříve skici velké lodi, takové jaká ještě dosud nebyla postavena, se železnou konstrukcí, náskres nepotopitelné lodě. Pak píše román o této lodi, která má vyplout z Anglie a dojet do Ameriky. Nazve tuto loď a tento román „Titan“. Loď, která má v jeho románu 2 000 pasažérů, narazí na cestě do Ameriky jižně od Grónska na ledovec a potopí se. 1 500 lidí najde smrt v ledových vodách Atlantiku. Robertson píše jeho román neúnavně, zapomíná na jídlo, jeho domácí mu nosí obědy nahoru do jeho pokoje. Když je román hotov, donese jeho rukopis k nakladateli. Bude jeho román přijat? Nakladatel mu po přečtení rukopisu říká, že loď na základě její pevné konstrukce se nikdy nemůže potopit a že neskutečné se nikdy nemůže stát skutečností. Nakladatel míní, že jeho román nebude z toho důvodu lidi nikdy zajímat. Robertsonova kniha vyšla v roce 1898. Náskresy lodi v románu, posádka, počet cestujících, cesta lodi a její konec po srážce s ledovcem, počet mrtvých, všechno souhlasilo zcela přesně s katastrofou lodi *Titaniku* 10. dubna 1912, při níž zahynulo 1 500 lidí.

Tento román spisovatele Robertsona je jasným případem *prekognice*, vidění do budoucna.

Chtěl bych zde poněkud vysvětlit příčiny a průběh *prekognice*. *Prekognice* spočívá na lidských prvcích (jednání, rozhodnutí, chybách, úspěchu, naděje atd.) a na prvcích přírody, např. přírodní katastrofy, zemětřesení a záznamy v materiálu. Jeví se jako následek propletení lidského duševna s prvky přírody. Komunikační faktor podvědomí člověka vnikne do této spleti a lidské podvědomí vyvolí nejpravděpodobnější možnosti. U všeobecného duševna v našem univerzu jsou k dispozici všechny energetické záznamy v podobě lidských myšlenek, zkušeností, plánů, rozhodnutí, nadějí a obav ve formě vyšedimenzionální energie. To jsou ve skutečnosti zárodky budoucnosti a univerzálního osudového programu. Při volbě informací z této spleti vybere komunikační faktor podvědomí podle počtu pravděpodobnosti nejpravděpodobnější možnost, věštbu. Komunikační faktor jako impuls podvědomí se nepohybuje v rozměru času, přesto ale zůstává základem poselství o minulých a budoucích událostech. Čím větší je časový rozdíl mezi těmito a přítomností, tím více ztrácí výpovědi na přesnosti. Další případ *prekognice* tragedie *Titaniku* dodal O'Connor, který měl s touto lodí jet a 10 dní před katastrofou viděl *prekognitivně* zánik této lodi. Vyprávěl vše hned londýnské společnosti pro psychické výzkumy a s lodí nejel. Když už loď vyjela z Anglie, viděla paní Marshalllová potápění této lodi a slyšela výkřiky trosečníků. Křikem se snažila varovat přítomné, kteří výjezd této lodi také pozorovali.

Deník

Také tento skutečný případ je příkladem opravdové *prekognice* pro krátký časový úsek. Mladá dívka Kim Medoxová svěruje své tajemství computeru, ten je jejím deníčkem. Její dvě přítelkyně ze školy Rasha a Daily se jí vysmívají kvůli její zdrženlivosti a jejímu tajnůstkářství s computerem. Chtějí zjistit, co do computeru zaznamenává, patrně aby měly další důvod k výsměchu. Kim je už unavená záznamy do computeru, odejde na procházku a nechá byt otevřený. Obě dívky se tedy lehce dostanou do jejího bytu a uvedou computer do chodu. Čtou v záznamech computeru, že se jedná o události během dne, které se teprve stanou. Čtou tam také, že dnes vypukne v domě, kde Daily bydlí požár. Obě dívky neprodleně běží k domu a vidí, že se z domu valí kouř a zalarmují lidi. Mezi tím se Kim vrátí z krátké procházky a vidí, že computer je zapnutý. Podezírá hned obě přítelkyně a odchází opět, aby jim domluvila. Obě dívky byly mezitím zvědavé na další záznamy o jejich budoucnosti a vrátí se do bytu Kim. Čtou v computeru o svém vlastním osudu. Že obě zahynou při automobilové nehodě. Dívky se tomu vysmívají a když Kim právě přichází, říkají jí, že obě odjedou na „party“ spolužačky, kam Kim nechtěla jet. Kim je varuje, aby to nedělaly, ale obě dívky se jí vysmívají a zřejmě provokují svůj vlastní osud. Kim odchází sama do kina a dívky odjedou na taneční party. Na cestě autem přijdou obě při nehodě o život.

Toto byl příklad krátkodobé, pravé *prekognice*. Kim byla zřejmě mimosmyslově nadaná, viděla do budoucna, i když jen přes krátké časové úseky

před nástupem události. Zaznamenávala denně vše do počítače, jako do deníku. Její varování obou spolužaček nemělo žádný smysl, programování osudových událostí je důsledné a nezměnitelné. I v případě, že lidé uposlechnou varování před nástupem události, je tato osudová událost stejně oklikou zasáhne. Na potvrzení uvádím další případ právě prekognice. Žena vidí ve snu smrt svého muže během zítřejšího dne. Muž zahyne pod nákladním autem. Hned to říká svému muži a zapřísahá ho, aby zítra nikam nejel. Muž se ze začátku jejím obavám směje, ale pak uposlechně a omluví se v zaměstnání a vezme si ten den volno. Žena ho nechce ani na krok pustit z domu a muž zůstane celý den doma. Večer, než se uloží ke spánku, chce muž ještě uzamknout domovní branku do zahrady. Žena přihlíží na schodech před domem. Náhle se ulicí přiřítí nákladní auto, šofér ho nezvládne a auto narazí v plné rychlosti na bránu do zahrady a muž zahyne pod nákladním autem. Osudové události k nám přicházejí z univerza, zaznamenané na nepatrných částicích. Dopad kmitů těchto částic na zemi, a tím skončení kmitání částic znamená nástup programované události. Lidské podvědomí, které přes komunikační faktor toto vlnění vnímá, vidí tyto události těsně před nástupem události nejostřeji. Čím dále v univerzu, tím jsou tyto vidiny nejasnější.

Oheň

Policista detektiv Harry Peters hledá ve shořelých troskách domu důkazy pro vznik ohně. Mladí manželé Steward a Laura Frielandovi, kteří v domě bydleli, se nastěhují do jiného domu a zde bezprostředně začínají jevy vzplanutí ohně zase znova. Plameny šlehají z proudové zásuvky. Elektrikář odmontuje zásuvku, ale nenajde žádnou závadu. Několikrát začíná v domě zcela bezprostředně hořet, ale nikde se nenachází stopy po spalení ohněm. Žádné stopy ohně na nábytku nebo na stěnách. Detektiv Peters je už po páté zavolán, ale nikdy nenachází vysvětlení. Policie vyrozumí parapsychologa a ten prohlásí, že na vzniku ohňů nese vinu jeden z manželů, který svým podvědomím psychokineticky způsobuje vznik ohňů. Steward se přiznává, že v 9 letech udělal s bratrem v lese oheň a od té doby tam vznikaly ohně na různých místech. Ale toto přiznání nemohlo být příčinou. Ohně v domě Stewardových vznikají nadále. Tu přichází policista Harry Peters a ukazuje fotoalbum, které našel na spaleništi domu Stewardových. Na fotografii je Laura jako mladá děvče s bratrem a s ostatními. Peters s parapsychologem zjišťují identitu těchto mladých lidí a zjistí, že zemřeli. Při zjišťování příčiny smrti se Laura přiznává, že jako mladá dívka se zúčastnila se skupinou žhářství v jednom domě a že při ohni zahynul její bratr a deset dalších lidí.

Parapsycholog je toho názoru, že tímto přiznáním se uvolnila u Laury v jejím podvědomí nashromážděná energie psychokinetického „vyrábění“ ohňů a že přiznání vyčistilo její svědomí. Ukáže tím, že Laura tuto tragedii zatajila a zatlačila do svého podvědomí, podnítila tak ve svém podvědomí psychokinetickou schopnost vyrábění ohně. V každém případě se už nikdy v domě Frielando-

vých nepříhody případy psychokinetického vzplanutí ohně. Zřejmě blokovalo nyní přiznání Laury tuto schopnost jejího podvědomí. Že vznik ohně je způsoben psychokinezi, prostřednictvím podvědomí člověka, jsme viděli na případě Laury. Pokusy s psychokinezi však dokazují, že oheň se dá i vědomě psychokineticky způsobit. Příkladem vědomého psychokineticky způsobeného vzniku ohně je malý chlapec, který psychicky ovládal vzplanutí ohně v místnosti před parapsychology, ovládal směr šíření ohně, jeho pokračování a zastavení se na určité linii před parapsychology, tak jakoby oheň posluchoval příkazům duševna chlapce.

Neuvěřitelné věci

V televizní sérii jsou popisovány neuvěřitelné, skutečné události. Uvádím zde tři z těchto událostí uváděné 5. 8. 1998 v televizní sérii X-Factor pod názvy Zřícení letadla, Revolver a Pán nad životem a smrtí.

Zřícení letadla

Michael Reeder se synem Michaellem jun. jsou piloti, kteří obstarávají s malými letadly mezi americkými městy dodávkové a zasilatelské služby pro občany. Michael Reeder sen. byl velmi dobrým pilotem, bohužel před nedávnem zahynul při zřícení letadla. Otec zasvětil svého syna do tajemství létání a nechal ho vycvičit na dobrého pilota. Syn je po smrti otce občas pronásledován vidinami, v nichž se mu otec s jeho zříceným a hořícím letadlem zjevuje. V kabině osobního letadla syna, který nadále obstarává dodávkovou a zasilatelskou službu, visí obraz jeho otce, který byl synovi vždy vzorem a vždy se mu snažil pomáhat. Michael Reeder jun. přistane na malém letišti v menším městě, aby se v bufetu posilnil na další cestu. Náhle se podívá na letištní plochu a vidí, že jeho letadlo A-Bravo se rozjíždí a vznese se do vzduchu. Vběhne s majitelem bufetu na letištní plochu a oba vidí letadlo se vznášet do vzduchu. Na místě, kde jeho letadlo stálo, je velká skvrna způsobená olejem. Ztrácelo jeho letadlo olej? Zdálo se mu už při letu, že s letadlem není něco v pořádku. Náhle oba vidí, že letadlo ztrácí na výšce a rychle se řítí k zemi. Oba běží k místu zřícení letadla. Všude kolem je oheň, ale kabina pilota je zcela prázdná. Vpředu kabiny na měřicích přístrojích je pověšený odznak pilota, který nosil jeho otec a který otec před lety daroval synovi. Tento odznak však syn už dávno ztratil. Michael uchopí odznak a rychle odbíhá od trosek hořícího letadla.

Neuvěřitelné, nevysvětlitelné. Zde to však zřejmě byla pomoc otce ze záhrobní pro syna pilota, který se patrně nacházel pro poruchu olejového potrubí letadla v nebezpečí smrti. Chtěl mu otec naznačit startováním letadla a jeho zřícením, v jakém nebezpečí se syn nacházel? Ale jak může duch zemřelého nastartovat a řídit materiální letadlo? Podle mnoha případů, kdy materializované fantomy duchů dokázaly ovládat materiální technická zařízení, se snad dá tato otázka odpovědět pozitivně. Jako příklady uvádím několik případů.

V londýnské čtvrti Kensingtonu se řidičům aut v ranních hodinách na nebezpečné křižovatce

objevoval častěji červený patrový autobus, který několikrát způsobil kolizi aut. Autobus však nikdo neřídil a vevnitř autobusu také nikdo neseděl. Tento fantomový červený autobus byl viděn zřícenici autobusového nádraží, když přijel na nádraží zůstal s běžícím motorem stát a pak náhle zmizel. Když byla tato nebezpečná křižovatka v Kensingtonu odstraněna, zmizel fantomový autobus navždy. Řidič a osádka auta jedou po silnici blízko Tokya v Japonsku a vidí před sebou jet po silnici černé auto s tokyjskou poznávací značkou. Ve voze sedí fantomový řidič a muž, který čte noviny. Po kratší době auto zmizí, jakoby se rozplynulo do vzduchu. Osádka auta, která si zapamatovala značku auta, hlásí zmizení na policii. Tato poznávací značka však v Tokyu neexistuje. A co se týká leteckého provozu? Letadlo letecké společnosti Eastern Airlines č. 401 se zřítilo v roce 1972 v bažinách Floridy a při tom přišlo o život 101 lidí. Plně materializovaní duchové pilota Boba Cofta a leteckého inženýra Dona Repa byli více než dvacetkrát viděni v letadlech této společnosti posádkami letadel, hlavně letadel do nichž byly namontovány součásti ze zříceného letadla vytaženého z bažin Floridy. Chtěli tyto materializované duchové upozornit posádky letadel na možná nebezpečí?

Mezi piloty Michaellem Reederem sen. a jun. byl velmi dobrý vztah a snaha být synovi nápomocným sahala přes smrt otce do záhrobí. Astrální těla zemřelých, pro něž čas není překážkou, mohou vnímat události i z budoucnosti a jednou takovou událostí bylo zřícení letadla Michaela Reedera jun. na základě defektu olejového potrubí. Zde tedy zasáhla pomoc duševní energie zemřelého otce pro svého syna. Tim, že fantom zemřelého otce zavěsil na přístrojovou desku jeho odznak, chtěl tento upozornit svého syna na jeho zásah ze záhrobí. Duchové zemřelých dovedou vnímat předměty poznačené za života člověka jejich duševní energií na základě vyzařování těchto emocionálních záznamů v materiálu. Jak ale mohl duch otce uvést do pohybu a řídit letadlo syna? Duchové sami v podstatě nemohou pohybovat hmotnými předměty a jsou pro člověka, nemá-li schopnost mimosmyslového vnímání neviditelní. Zbývá zde jenom pomoc ze strany živého člověka, v podstatě pomoc jeho bioplazmatické hmoty s jejíž pomocí se duch může materializovat, stát se hmatatelným a získat tak schopnost psychokinezi pohybovat s materiálními předměty. V tomto případě i psychokineticky pohybovat startovací a řídicím zařízením letadla. U rodinných příslušníků je vzhledem k podobnosti frekvence kmitů energií i materializace fantomů usnadněna. Pomoc ze záhrobí žijícím členům rodiny byla už často na skutečných případech prodiskutována.

Revolver

Zde se jedná o další skutečný případ. „Hrdinou“ je zde revolver, který předal otec, bývalý policista, před svou smrtí, před nedávnem svému synovi se slovy: „Vezmi si tuto zbraň ke své vlastní ochraně. Dnes se zde v našem okolí děje častá přepadení a loupeže v domech. Neboj se, tato zbraň střílí jen na zlé lidi, dobrému se náboj vyhne.“ Syn, který byl mírnější povahy, nechtěl zbraně používat a nechal ji zabalenou v pouzdře. Teprve, když se ze služeb-

ních důvodů musel vzdálit z domova, vyňal revolver ze skříňky a předal ho své manželce se slovy, aby ho použila pro svou ochranu. Na její námitku, že s revolverem neumí zacházet, vzal manželku na střelecké cvičiště a vysvětlil ji zacházení se střelnou zbraní. V noci měla žena děsivý sen. Do domu se vloupal maskovaný lupič oknem domu, žena na něho střílí, ale revolver nefunguje. Žena se probudí z hrozného snu, který byl bohudíky jenom snem. Toni, její muž, odjíždí a žena zůstává v domě samotná. Příští noc se do domu skutečně vloupal lupič. Žena se probudí ze spánku a jako v předchozím snu vezme revolver, jde z ložnice a střílí na domnělého lupiče. Stiskne třikrát kohoutek revolveru, ale zbraň nefunguje. Před ní stojí její syn, kterého ve tmě nepoznala a měla ho za lupiče. Syn přijel nečekaně z univerzity a poněvadž nechtěl matku budit, šel zadním vchodem do domu. Syn volá na matku, že je její syn. Matka ho sevře do náruče, Revolver odhodí na zem a z revolveru se při pádu po schodech dolů uvolní několik výstřelů, které zasáhnou a usmrtí maskovaného lupiče, který se krátce před tím vloupal do domu. Nyní si žena vzpomene na slova, která pronesl otec jejího muže před smrtí: „Tato zbraň střílí jenom na zlé lidi, na dobré nikoliv!“

Tento příběh je neuvěřitelný a nevysvětlitelný. Nebo snad zde působilo něco jiného u revolveru? Jak může revolver při opakovaném stisknutí kohoutku selhat a vzápětí při pádu po schodech cílit na lupiče a zasáhnout ho? Byla před smrtí policisty revolveru vtisknutá jeho bioenergie, která byla v interakci s hmotou revolveru a působila po smrti policisty nadále? Zdá se to zde pravděpodobně. Přejdeme k pojmu bioenergie, životní síla člověka. Tato energie, která byla asijskými zeměmi již dávno objevena a pojmenována, je v našem euroamerickém světě teprve objevována. V Tibetu, v Číně a Japonsku ji lidé i slabší konstrukce dovedou svazkovat a navést na předměty a takto provádět neuvěřitelné silové výkony. Břetislav Kafka, průkopník oboru parapsychologie u nás, šel jednou se svým žákem lesem a říká mu: „Vidíte toho ptáka tam vysoko na stromě?“ Ten se na ptáka upřeně podíval a pták spadl mrtev k zemi. Možná, že mnozí lidé mohou v okamžiku smrti nebo nebezpečí života tuto bioenergii využít.

Tato bioenergie se dá zřejmě fokusovat, svazkovat a navádět na předměty, které může uvádět do pohybu nebo opačně do klidu. Bohužel byly tyto případy, před nimiž vědci stáli bezradní, využívány jen k vystoupení před diváky. Jak se dá jinak vysvětlit znásobení gravitace i u malého zrcátka, které Jeffery Derosier před smrtí nechal znásobit váhově natolik, že se zrcátkem nemohl nikdo pohnout. Dokázal Derosier před svou smrtí v nemocnici v Michiganu, USA svojí bioenergii znásobit těžké gravitony malého zrcátka? Pochopitelnější byla motivace Johna Newtona, který byl v roce 1821 ve Walesu oběšen. Při svém odsouzení k smrti zavolal na soudce: „Jsem nevinný a na důkaz mé neviny neporoste na mém hrobě nic, ani tráva po celou generaci“. Ještě v roce 1941 ukazovalo holé místo tam, kde byl jeho hrob, že tam je pohřben nevinně oběšený muž. Působila zde životní síla Johna Newtona jako nezničitelná bioenergie, která vůlí Johna

Newtona dostala určitý program na zamezení růstu rostlin? Zdá se tomu tak.

A poněvadž materiální předměty mohou být také ovlivněny duševní energií za života člověka a tyto energetické záznamy mohou být ovládány nezníčitelnou duševní energií po smrti člověka podle hmotě daného programu, je i zde myslitelné, že programový záznam, hmotě revolveru vtisknutý za života policisty, mohl nadále být řízený energií duševna astrálního těla zemřelého policisty. Je zde i možné že astrální tělo zemřelého policisty zde ve prospěch jeho rodiny i samo zasáhlo. Stejně bezradní jako při neuvěřitelném působení bioenergie, jsou vědci při otázce, čím člověk myslí, když jeho mozek je třeba už dlouho vyřazen z funkce a přesto jeho myšlení není dotčeno. Působí zde životní energie náhradou za mozek?

Pán nad životem a smrtí

William Corsin, malíř zřejmě nadaný jasnovidectvím, maluje jenom modely, které si sám vybere a o nichž mu jeho jasnovidický smysl napoví, že tyto osoby mají jen krátkou dobu života. Když je obraz hotový, říká zákaznici; „Obraz si můžete příští středu odnést.“ Ale tyto obrazy nebyly nikdy odneseny, poněvadž osoba sedící modelem mezitím zemřela. Jeho posledním modelem byla mladá žena Michele. Corain ji nejdříve odmítal, patrně si nebyl jist, zda mladá žena v dohledné době zemře. Namítal, že si své modely vyhledává sám. Pak se ale nechal Michele přemluvit, když tato ho prosila, aby ji pomohl, že sám už ví jak. Patrně nechtěla už déle žít a věděla, že všechny modelky malíře Corsina po namalování obrazu zemřou. Malíř nakreslí velmi hezký obraz mladé dívky a říká jí, aby si obraz ve středu odnesla. Michele však nepřijde, zemřela za záhadných okolností. Policie vyšetřuje také malíře Corsina. Michele nebyla ani nemocná, zemřela žalem a depresivností nad tím, že ji její milý opustil. Zdá se, že všichni, kdo se nechají od malíře Corsina portrétovat, zemřou. Posledním obrazem, který malíř Corsin namaloval, byl jeho vlastní portrét. Jeho mrtvé tělo bylo nalezeno příští den. Zemřel na srdeční mrtvici.

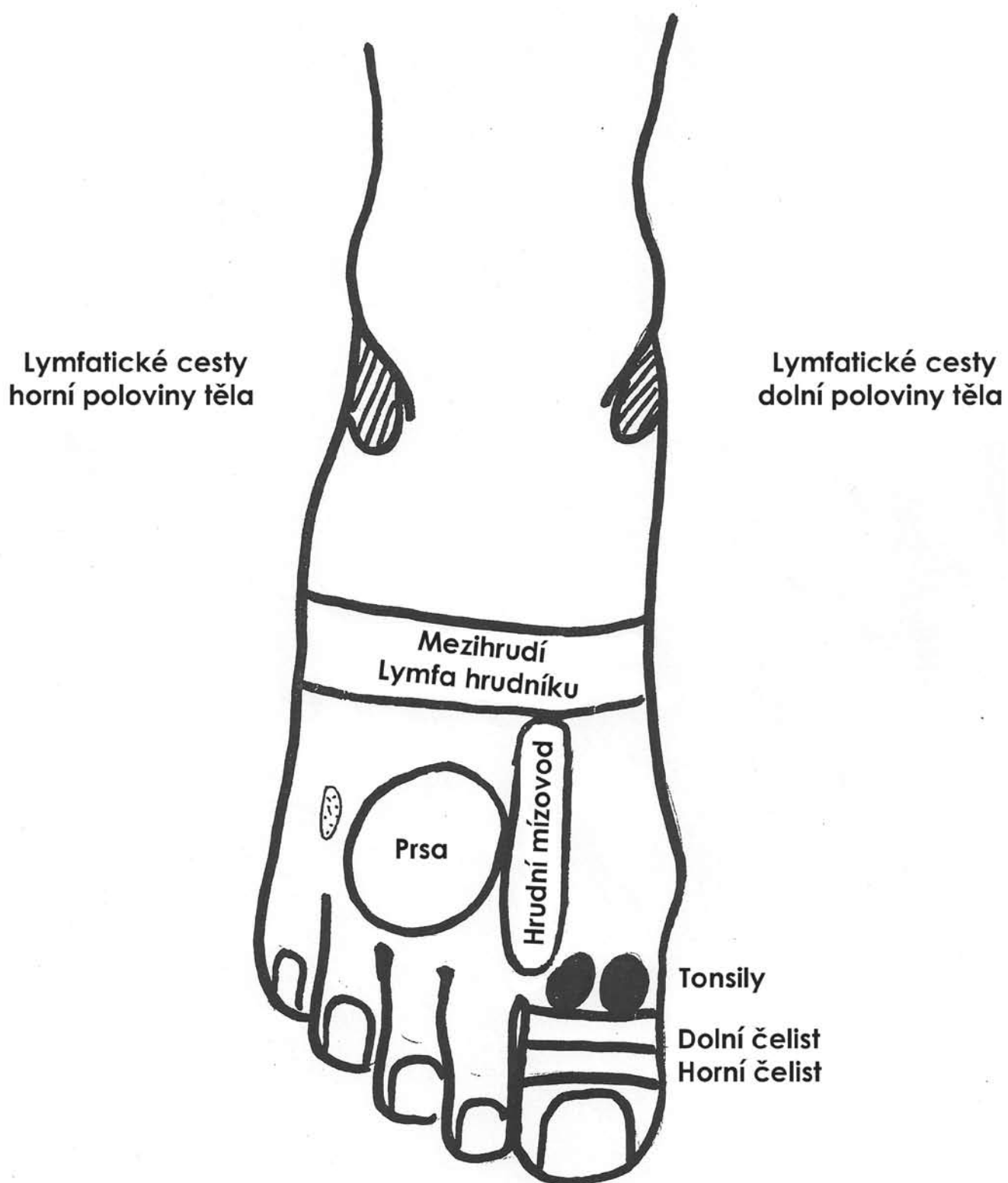
K tomuto skutečnému případu se zdá být jasnovidické a prekognitivní nadání malíře Corsina vysvětlením. Malíř viděl ve svých vidinách brzkou smrt všech těch lidí, které si k portrétování vybral, i svoji vlastní smrt, což dovedou i předpovědi mnozí senzibilové nadaní prekognicí. Že by jeho podvědomí vybíralo k portrétování lidi jen proto, aby u nich způsobil brzkou smrt? Toto nepřipadalo vůbec v úvahu, zrovna tak jako označení „Pán nad životem a smrtí“. Corsin se neřídil při vybírání osob k portrétování sobeckými zájmy, jako případným dědictvím po těchto osobách. Zde vybíralo osoby k portrétování jenom podvědomí prekognicí nadaného člověka. Jednalo se přitom o osoby, které měly zdánlivě daleko od přirozené smrti, o osoby, které tyto zdařilé portréty chtěly ještě dlouho vidět. Ale přesto to byly osoby, jejichž smrt přišla náhle, několik málo dnů po portrétování. Nedá se přece věřit tomu, že člověk se nechá portrétovat, když má za pár dní zemřít. Zejména se tomu nedalo věřit u mladé dívky Michele. Ale tato dívka už nechtěla žít, když ji milenec opustil, a šla se nechat u malíře

Corsina portrétovat jen proto, protože věděla, že osoby jím portrétované během krátké doby zemřou. Tyto otázky mohl zodpovědět jen malíř Corsin sám. Malíř Corsin byl zřejmě jedním ze senzibilů, kteří zachycují životní programy lidí jen krátkou dobu před jejich smrtí. Proto se zdráhal portrétovat osoby, u nichž ukončení jejich životního programu nebylo dohledné před středou, kterou udával jako termín pro odnesení obrazu. Proto se ze začátku zdráhal portrétovat dívku Michele, u níž nemohl vidět konec jejího životního programu. Nebo přivodila Michele ze žalu sama konec svého života, když ji malíř portrétoval? Věděla o něm, že jeho portrétované osoby zemřou během několika málo dnů. I když člověk násilně neukončí svůj životní program, může to jeho vůle nechtít už žít, dokázat během několika málo dnů.

Dobrá prekognitivní média, kterých je ostatně málo, nezamezí zveřejněním jejich proroctví nadcházejícím událostem. Jako Jane Dixonová, když předpověděla smrt prezidenta J. F. Kennedyho při atentátu na prezidenta, přestože proroctví bylo v tisku zveřejněno. Tato média jsou podezírána, že zveřejněním jejich proroctví vlastně vraha podnítkem k provedení jeho činu. Kdo byl nyní vlastně viníkem, prorok nebo vrah? Chtěl bych se několika slovy zmínit o prekognici jako vlastnosti senzibilů vůbec. Podstatným faktorem dobré prekognice je určení doby nástupu události. Zde je kvóta uhádnutí velmi nízká. Proroctví jsou přibližováním události stále přesnější. Zdá se, že kmity osudových záznamů se musí nejdříve namodulovat na nastávající událost. Kvalita informací z budoucnosti je lepší z vyšších dimenzionálních úrovní. Zájem prekognitivního media však poklesá při vyšších dimenzionálních strukturách, patrně proto, že jeho podvědomí se nemůže koncentrovat na tyto energetické efekty. Předpovědi osudu uhádnout je poměrně obtížné, poněvadž osudové programy lidí, poznačené jako energetické záznamy na nepatrných částicích, přicházejí z výšedimenzionálních rovin univerza a jsou při příchodu těchto částic na zemi už zkresleny a ztlumeny. Proto mohou být senzibily zachyceny jen krátkodobé a zkreslené programy těchto osudových záznamů. Čím větší je časové rozpětí, tím nepřesnější je předpověď. Zde tedy rozhoduje, zda medium (prekognicí nadaná osoba, jasnovidec) dosáhne v transu vyšší dimenzionality. Dobrá média dosáhnou v transu až šesté dimenze. (Náš trojdimenzionální svět má čas jako čtvrtou dimenzi.) Jestliže média na nízkodimenzionální úrovni předpovídají osudy lidí, jsou to většinou podvodníci. To, co se člověku zjeví ve snu nebo ve spánku podobném stavu, jsou jen pseudomožnosti, které nám osudový program ponechává, aby sehráním se svobodnou vůlí naznačily možnosti našeho osudu.

Vedení České psychoenergetické společnosti upozorňuje čtenáře na možnost zakoupení publikace Psychokinetické jevy, ve které autor Ing. Jaromír Kapinus vysvětluje řadu těchto neuvěřitelných příběhů. Nejlépe vyřizovat tento požadavek pomocí e-mailové adresy cepes@cepes.cz.

REFLEXNÍ MASÁŽ PLOSEK

NA HRANICI ŽIVOTA A SMRTI

Bez ohledu na místo a dobu narození a vztahů s ostatními lidmi, bez ohledu na naši představu o posmrtném životě a náboženství nás všechny spojuje smrt. Na tuto skutečnost však skoro nikdy nejsou pozůstali připraveni. Na veřejnosti je tento problém tabuizován. Poněkud jiná situace je v Japonsku. O objasnění jevů kolem smrti se věnuje instituce Mezinárodní společnost života – informační vědy, která publikuje výsledky výzkumu v časopise *Journal of International of Sociologic Live Info Scientific (ISLIS)*. Prostřednictvím tohoto časopisu se publikují záhadné jevy, jejíž existence byla vědecky prokázána, avšak jejich průvodní principy nebyly řešeny, a které nelze vysvětlit prostředky moderní vědy.

V minulých letech byl velmi rozšířen spirituální výzkum zrození nového života využitím vyprávění dětí s typickou „pamětí v děloze“. Během hromadění těchto zpráv se objevila synchronicita*), která je zapojena do smrti a vyskytla se i domněnka účasti duše jako oznamující fenomén, nebo vidina. Autoři těchto zpráv směřovali k mnohým synchronicitám, které byly za hranici lidského chápání a my jsme si nemohli myslit nic jiného, než že je to vůle Boží. Například existovalo mnoho fenoménů souvisejících se zrozením, časem porodu, porodní váhou a trváním porodu. Tyto fenomény se manifestovaly jako události mající za následek vztahy mezi narozením dětí a těmi, kteří odešli na věčnost. Ti, kdož mají zkušenosti s tímto fenoménem, budou akceptovat důstojnost a objevovat smysl a život, který bude pokračovat přežíváním do věčnosti. Tento výzkum přináší aktuální zkušenosti synchronicity a vypráví o těch, kteří mají zážitky z první ruky. Na základě spirituálního výzkumu založeného na paměti v děloze byl učiněn závěr, že lidská bytí jsou narozena za účelem vzájemné pomoci a z toho důvodu místo, čas a rodiče mohou být považovány k výběru narození nepodstatné. Dokonce i potrat ještě nenarozeného, nebo vlivem nějaké choroby by mohl být považován za volbu lidského bytí být, či nebýt narozen. Na základě této myšlenky se zdá, že jsme narozeni do tohoto světa v nejlepším čase a podmínkách dosáhnout vyšší úrovně, než byl zamyšlený účel.

V této době je vzácností, když přemýšlíme o vlastní smrti do hloubky. V takovém světě, kde jsme odcizení od idey smrti, vzniklo v Japonsku hnutí Morinaru, které je schopno dát šanci spojení života a smrti. Znovunabytím koloběhu života a smrti a přehodnocením vědomí o smrti bude vytvořena vysoká integrita. V tomto případě může být hnutí Morinaru považováno jako spirituální hnutí oznamující novou strukturu pro individuální vědomí a církevní myšlenky. Morinaru je hnutí k podpoře výsadby stromů a také stát se sám činným v zalesňování k ochraně globálního prostředí a potomstva. Je rozdíl mezi klasickým pohřbem, ve kterém nejsou vysazovány stromy, ale místo toho jsou instalovány na hřbitovech náhrobky. Je to metoda připomínající nám, že bychom měli chránit životní prostředí. V tom samém čase bychom mohli vědět, že dělat něco dobrého pro druhé bude také naše potěšení.

Koncept výuky o smrti byl zaveden v Japonsku před více jak 20 lety. Mnoho učitelů a vědců ji vyhodnotilo ve studiích o efektivnosti vyučování a obsahu vyučování ve školách, ale je nezvyklá při seznamování se se smrtí doma. Avšak, role rodiny ve výchově dětí a jejich vývoji seznamování se smrtí je důležitým subjektem. Pohled na život a smrt používaný při diskusi doma,

nebo v místní komunitě během denního života je pro děti obtížný k porozumění. Mohou nastat přímou zkušeností způsobenou zeslabením lidských vztahů uprostřed místní komunity zvyšováním počtu umírajících lidí v nemocnicích a jejich nejbližších v rodině.

Přes dvě století byly sbírány příběhy zážitků sdílené smrti, které publikoval v roce 1986 Miyoko Matsutani, proslulý spisovatel dětských příběhů. Tyto příběhy byly analyzovány po stránce kvality a kvantity vytěžením textu. Výsledky byly porovnávány s předchozími studiemi. Zkušenosti ze zážitků sdílené smrti, ve kterých se odkazuje na vědomí izolované energie z těla a zkušenosti lidí, kteří se uzdravili ze zástavy srdce, nebyly dosud komplexně vědecky prozkoumány. Avšak existuje několik zpráv o takových zkušenostech. Předpokladem je jistý charakteristický vztah k těmto zkušenostem se sdílenou smrtí po vniknutí do lidské univerzálnosti a kulturních rozdílů. Analyzovaný text všech vyprávění je ze studie „*Testimonies: Near-dead experience* (Tachinaba, 2001)“. Vyprávění o zkušenostech se sdílením smrti byly převedeny do textu používající vyhodnocovací software Text Mining Studio. Na základě výsledků frekvence slov a analýzy podobnosti byly srovnávány charakteristické zážitky Japonců a lidí ze západní kultury. Řeka a květiny se ukázaly frekventovanější, byly používány k popisu ve vyprávění Japonců o zážitcích v situacích blízké smrti. 55 % lidí použilo obě slova v popisu těchto zážitků. Vykreslení řeky, které bylo citováno v mnoha japonských studiích, bylo v kontrastu k vykreslování tunelu a světla, jak bylo popisováno u lidí západní kultury. Společné zážitky Japonců a lidí západní kultury byly však také prokázány.

V nedávné době se zvýšil počet studií typu „anomálních“ fenoménů, jako zážitky sdílené smrti, ve kterých média patrně komunikují se zesnulými lidmi. Vyplývá z nich, že hlavní proud vědeckého pohledu bagatelizuje spirituální aspekty, s ohledem na vědomí jako epický fenomén mozkové aktivity a je v zásadě nevhodný. Tyto studie také představují seriózní pochybnosti materialistického pohledu, podle kterého je život jen šance hmoty, nebo shoda okolností, z tohoto důvodu bez významu. Vzniká nový koncept pohledu na přírodu lidí se speciálními odkazy na případy dětí s pamětí „život mezi životem“, synchronicitami obklopené narození a jejich spirituální fenomén.

Beztělesné duše, které komunikují skrze média, nám nastavují naše cíle v životě předtím, než jsme se narodili a shrnují náš život až po naši smrt. V současném stavu nemůžeme vědecky vyhodnotit skutečnost

z pohledu tohoto života. Zatím, pokud jde o ilustraci početnými zkušenostmi, právě seznámením se s tímto pohledem. Samotné pocity skutečnosti skrze přímých zkušeností mají sklon k velmi pozitivním efektům na náš způsob života. Dr. Fukurai Tomokichi, jeden z průkopníků parapsychologie v Japonsku a objevitel přenosu myšlenek, dosáhl v jeho parapsychologických výzkumech obdobný pohled, který sdílí i Buddhisti. Zatímco my nazýváme „vlastní já“ a dělíme na „shikisei“, vnímáme sobě jakýkoliv zprostředkovaný akt a „meiga“, vlastní život, který je zprostředkován fyzickým tělem v návaznosti na jeho funkce. Prvně jmenovaný je nekonečný a uvolněný pohled z fyzického zajetí, jeho rozpoznávací rozsah se stává neomezeným a je spojen s veškerým vesmírem.

Lidé často chtějí komunikovat s milovanými, kteří byli usmrceni při zemětřesení, nebo při jiných přírodních katastrofách, nebo při náhodných událostech. Také by možná chtěli komunikovat s již dlouho zesnulým členem rodiny. Šaman může komunikovat s mrtvým, ale dokonce i obyčejná osoba může komunikovat s mrtvým pomocí reakce resonance Qi energie (Qi je to samé, jako Ying/Yang). Prvním krokem je vyvolat mrtvého. Dalším krokem je posoudit prostřednictvím otázek „ano“ nebo „ne“ rezonanci Qi energie směřované k mrtvému. Lidé nemohou komunikovat s mrtvým slovem, ale mohou komunikovat reakcemi na otázky rezonancí Qi energie. Tato komunikace umožňuje uvolnění žijícím osobám a pomáhá jim s nasměrováním pro jejich další život. Je možné předpokládat, že i mrtví jsou také vděční za šanci komunikovat s jejich žijícími milovanými osobami. Jedná se o případy, kdy komunikace s mrtvým byla omezena pocitem nemoci žijící osoby týkající se zesnulé osoby a uzdravené žijící osoby žijícím plnohodnotným životem. Kazuya Hashimoto zavedl léčení Qi energií, které může očistit duši mrtvého. Velmi často dochází po několika dnech po očistění ducha mrtvého k opakovanému psychickému napadení. Důvodem toho je, že jiné psychické duše z domu a pracoviště mrtvých osob sužují tato místa a napadají jiné žijící osoby.

Regresní terapie pomohla porozumět významu a účelu našeho současného života prostřednictvím různých vzpomínek „po životě“ těch, kteří navíc odešli se žalem, i těch, kteří žili krásným a naplněným životem. Na základě analýz stovek případů regresních terapií můžeme diskutovat o tom, co může mít největší důležitost v našich životech. Lze jen doufat, že toto přiblížení nás vede k lepšímu porozumění hodnot našeho životního systému z hlediska spirituální perspektivy. I když chápeme, nebo interpretujeme situace kolem nás, využíváme paměti minulosti, které zahrnují včetně prenatální paměti dokonce i přenesené informace z předchozích generací. Velká část těchto pamětí je uložena v podvědomí a má na nás ohromný vliv. Například podvědomě uložená paměť může zvýrazňovat sklon ke stresu, který může způsobit nemoci životního stylu. V takových případech by mohl být přepsán „obraz sebe sama“ na základě této paměti. Speciálně navrhovaný program (SAT therapy) má v úmyslu pomoci klientům uvědomovat si existenci a problém představy vlastního já cestou popisu a transformace do menších problémů.

Praktická klinická terapie potvrzuje, že čím více terapie „po životě“ prožíváme, tím jasněji se ukazuje, že tento způsob hlubokého porozumění nám umožňuje a opravňuje nás žít lepším způsobem. Terapeut Maiko Otsuki, který prováděl regrese a léčení více než 4 tisíce

klientů po dobu více jak 17 let předpokládá o vztazích minulých a současných životů a jak se reinkarnují prostřednictvím „středního života“ procesem mezi smrtí, předcházejícím životem a narozením příštího života. Terapie minulého života se stala běžným postupem a mnoho lidí o ní informovalo, že si vybavili jejich minulé životy během terapie. Ať jsou vyvolané paměti minulých životů tímto způsobem autentické, nebo nejsou kontroverzní, dávaly najevo obě pozitivní i negativní bytí. Avšak, bez ohledu na pravost argumentace je nepopíratelné, že terapie může dát lidem možnost zážitku smrti v zabezpečeném prostředí. V průzkumné studii bylo zkoumáno, zda zážitky smrti existují v podmínkách regrese minulých životů, zda byla terapie srovnatelná se zážitky sdílené smrti. Při tom bylo používáno dvou etablovaných přístrojů pro vyhodnocení fenomenologických aspektů následných účinků. Byl předán Rozsah zážitků sdílené smrti objevený Greysonem (1983) a Přehodnocení seznamu změn života (Life Change Inventory-Revised) zpracovaným Greysonem a Ringem (2004). Ukázalo se, že bilance zážitků smrti se vyskytovala za daných okolností v terapii regrese minulých životů stále více, než těch spontánně se vyskytujících, o níž psali v jedné studii (Goza, et al. 2014), přestože bilance NDE (Near-Death-Experience = zážitky sdílené smrti) v dřívějších studiích jsou nižší, než ty spontánně se vyskytujících, o kterých dodal zprávu v jiné studii (Greyson, 1983). Výsledky dávají předpoklad pro další pokračování výzkumu navozením hypnózy zážitku smrti. V Japonsku je využívána věda o ochraně v zármutku Grief Care Science (GCS), která je rozdílná od konvenčních ochranných metod. Je to Yoshidova originální terapie, při které klient může sám slyšet hlas zesnulé osoby a mluvit se zemřelým při uvedení terapeutem do hypnotického stavu. Klient může prožívat bytí ve světě světla za hranici prostoru a času, zatímco cítí energii zesnulého. A klient může snadno poznat dokonce i příčinu smrti a předat pocity a myšlenky zesnulého po smrti v tomtéž smyslu, jako kdyby zesnulý byl živý.

Pokud se definuje reinkarnace jako fenomén mající vědomí v paměti, v osobních rysech, závislostech atd. mezi osobou a zesnulou osobou, diskutuje se o super – PSI hypotéze. Tato hypotéza je považována za vyhovující pro předvídatelnost. Avšak, jestliže vyšší faktory, takové jako je podvědomé tušení schopnosti, jsou přeneseny do nové osoby ze zemřelé osoby, jsou považovány za potřebné mechanismy (včetně hypotéz přežívání), které drží systémy osobnostních rysů.

V poslední době se začíná tato tabuizovaná oblast i u nás otevírat. V této souvislosti vyšly zajímavé články v časopisech Záhady života – Velké tabu v našich nemocnicích (6/2019) a Téma - Průvodkyně na poslední cestě (26-27/2019).

Přehled byl zpracován na základě článků časopisu ISLIS z let 2011 až 2019. Autoři článků byli: Maiko Otsuki, Sayuri Hashimoto, Kazue Hayashi, Akira Ikegawa, Shzkai Kono, Fuko Miura Takehito Ito, Hideyuki Kokubo, Masayaki Ohkado, Kimie Ishikawa, Kazue Hashimoto, Tomoko Tanigushi, Tsuneo Watanabe, Bruce Greyson, Hiroko Yoshida, Yukie Aikawa a Yoshiko Naoi.

**) Synchronicita je objektivní nahromadění jevů, které si žádají společnou interpretaci v čase, nebo prostoru, ač mezi nimi není přímá kauzální skutečnost, a vymykají se novověké představě o náhodě.*

Ing. Jan Dolejš

KONGRES: CAM 2020 PRAHA 19. - 21. 6. 2020

konaný pod záštitou Magistrátu hl. města Prahy

Navrhovaní partneři pro spolupráci:

ANME – Asociace pro přírodní medicínu v Evropě

EUAA – Evropská asociace pro ájurvédu

SANÁTOR – Svaz biotroniků Josefa Zezulky

ISCMR – Mezinárodní společnost
pro výzkum komplementární medicíny

Za podpory (v jednání): WHO – Světová zdravotnická organizace

APPG – Nadstranická parlamentní skupina pro indické tradiční vědy Parlamentu Spojeného království

Zdraví nezná hranic – hledejme, co nás spojuje

PREAMBULE

Členové platformy vytváří ku prospěchu pacienta a jeho svobodného holistického (celostního) přístupu ke zdraví společný jednotný informační prostor a servis pro všechny obory CAM s cílem:

- vytvářet rovný přístup a vzájemný respekt mezi akademickou a CAM oblastí, zejména vytvořením bezpečného prostoru pro vzájemnou komunikaci,
- vytvářet programy prevence a udržitelného rozvoje zdravotní péče snižováním nákladů na ni, například dle doporučení WHO, WHA, Rady Evropy, Evropské komise, Evropského parlamentu, NATO (viz příloha) včetně rozvojových zemí,
- podporovat a zapojovat se do projektů WHO, WHA, Rady Evropy, Evropské komise, Evropského parlamentu, národních iniciativ a dalších, které mají za cíl udržitelný rozvoj naší planety,
- pomáhat k lepší informovanosti národních vlád i Evropského parlamentu v oblasti holistické léčby.

K naplnění těchto cílů vytváří platforma tyto sekce:

I. SEKCE PRO STYK S VEŘEJNOSTÍ – zejména odbornou, médií a pacienty, s cílem přinášet veřejnosti objektivní ověřené informace o stavu CAM. Proto mimo jiné:

- 1) Zde členové platformy umístí své mediální výstupy – články, TV a další tak, aby platforma lépe koordinovala svou činnost.
- 2) Vznikne zde databáze médií, organizací nakloněných problematice CAM v zájmu společného postupu.
- 3) Vznikne svaz sympatizujících pacientů CAM ve zvláštním režimu tak, aby byla získána možná podpora oborům platformy CAM 2020 Praha.
- 4) Bude zde vyvěšen seznam připravovaných akcí, kongresů, workshopů, kurzů, atd.

II. SEKCE LEGISLATIVNÍ – zde budou umístěny informace:

- 1) Usnesení mezinárodních a národních institucí ve vztahu k CAM.

- 2) Současný stav legislativy jednotlivých zemí.
- 3) Probíhající legislativní aktivity členů platformy CAM včetně případných petičních akcí, atd.
- 4) Aktuální dosažené výsledky na půdě parlamentů a ministerstev zdravotnictví.

III. SEKCE VĚDA A VÝZKUM bude obsahovat zejména:

- 1) Databázi dokončených a probíhajících výzkumů, včetně informací z databází PubMed, Cochrane a dalších.
- 2) Seznam pracovišť realizujících výzkum v oblasti CAM.
- 3) Připravované záměry v oblasti výzkumu.
- 4) Databáze odborné publikační činnosti.

IV. SEKCE KNIHOVNY obsahuje:

- 1) Oborově řazené publikace a mediální výstupy CAM.
- 2) Právní, legislativní, odborné informace.
- 3) Informace popisující organizaci a hodnocení výzkumů.
- 4) Záznamy výsledků léčby pacientů CAM.
- 5) Oborově řazené publikované názory oponentů doplněné o vyjádření dotčených oblastí CAM a případně celé platformy.

V. SEKCE ORGANIZACE obsahuje:

- 1) Stránky platformy pro členy i veřejnost.
- 2) Seznam členů Platformy CAM 2020 Praha.
- 3) Výzvy ke společným akcím.
- 4) Prostor pro oznámení ostatním členům a diskuzi.
- 5) Otevřené bankovní konto všem členům pro dobrovolné příspěvky na servisní činnost. Prostředky budou uvolněny až po souhlasu členů. Přístup bude mít každý člen – věc důvěry.
- 6) Každý člen může ukládat informace do svého oborového registru vždy s udáním zdroje a zárukou správnosti.

SPOLEČNÝM JEDNOTNÝM POSTUPEM ZÍSKÁME VŽDY VÍCE, NEŽ ZDÁNlivÉ VÝHODNÝM OKAMŽITÝM PROSPĚCHEM, KTERÝ SE NABÍZÍ.

„STARAJÍCE SE O ŠTĚSTÍ JINÝCH, NACHÁZÍME SVÉ VLASTNÍ.“ (PLATÓN)

Kontakt:

Profesní komora Sanátor
Soukenická 21, Praha 1
110 00 Česká republika
tel.: +420 721 150 871

www.cam2020praha.cz

email: info@cam2020praha.cz

Přehled akcí ČEPES v prvním pololetí 2020

VALNÁ HROMADA ČEPES

Svolává vedení ČEPES na sobotu 29. 2. 2020 od 9.00 hod. v budově ČSVTS, sál č. 319, Novotného lávka 5, Praha 1.

Přednášky a semináře

Seminář

Seminář pro praktikující senzibily je zaměřený na harmonizování energetického systému člověka příkládáním rukou podle metodiky této profesní kvalifikace. Jednou ze součástí semináře je projednání otázky duchovního vývoje poskytovatele této služby. Další součástí semináře je seznámení s možnostmi aktivace schopností pro tuto činnost jak přímé, tak praktickými cvičeními na procitování energií člověka.

Seminář se uskuteční v sobotu na jaře roku 2020 v době od 9.30 do 15.00 hod. v Domě ČSVTS na Novotného lávce 5, Praha 1. Poplatek činí 500,- Kč a je v něm zahrnuta částka na občerstvení i na učební literaturu. Upřesnění termínu konání sledujte na webových stránkách. Doporučujeme včasné přihlášení na e-mail cepes@cepes.cz nebo tel. 723 491 987.

Pokud zájemci budou mít zájem o individuální konzultaci, bude provedena po dohodě.

Přednáška

Uskutečníme přednášku podle revidovaného standardu „Detekce anomálií zemské kůry“ schváleného v červnu 2018. V kurzu budou probírány základní otázky z geologie a hydrogeologie pro proutkaře. Praktická část bude zaměřena na ovládání proutkařských prostředků pro zjišťování zdroje vody, inženýrských sítí, dutin a tektonických linií.

Kurz se uskuteční v sobotu na jaře roku 2020 v době od 9.30 do 16.00 hodin. Cena kurzu bude činit 1.200,- Kč. V ceně je zahrnuto občerstvení i náklady na literaturu a pomůcky. Doporučujeme včasné přihlášení na e-mail cepes@cepes.cz nebo tel. 723 491 987.

Jakmile bude stanoveno přesné datum, zašleme jej přihlášeným zájemcům a zveřejníme ho na našich webových stránkách www.cepes.cz.

Poskytování bioenergetických služeb

ČEPES zájemcům poskytuje:

- **služby k posílení imunitního systému a regeneračních schopností organismu**
- **odstraňování všech druhů únavy (včetně stavu „vyhoření“)**
- **zmirňování bolestí, svalového a kloubového napětí**
- **zlepšení hybnosti**
- **harmonizování fyzických i psychických (mimo duševních nemocí) sil klienta**

Služby se poskytují převážně ve čtvrtek od 9.00 do 18.00 hod. Objednání je třeba uskutečnit telefonicky na číslech 210 082 252, 723 491 987, nebo e-mailem cepes@cepes.cz.

**Česká psychoenergetická společnost,
pobočný spolek Společenstva drobného podnikání, z. s.**

ČEPES

**Novotného lávka 5, 116 68 Praha 1
tel.: 221 082 252, fax.: 221 082 289**

e-mail: cepes@cepes.cz

bankovní spojení: 115-2085550237/0100

Je společenskou neziskovou organizací s právní subjektivitou zabývající se především těmito činnostmi:

Bioenergetické služby

- poskytování bioenergetické péče a harmonizování organismu
- vzdělávání k iniciování schopností a dovedností k profesi Odborný pracovník v přírodním harmonizování lidského organismu
- legislativní zabezpečení profesí našich členů s cílem zařadit jejich profese do Národní soustavy povolání
- k dosažení tohoto cíle pokračovat ve spolupráci s HK ČR a organizacemi obdobného zaměření jako ČEPES

Telestezie

- poskytovat bioenergetické služby k vyhledávání vodních zdrojů a vhodných lokalit pro výstavbu
- organizování proutkařských kurzů

Zájmová a badatelská činnost

- vytvořit pracovní skupiny pro řešení praktických problémů, se kterými se telesteti, bioenergetici a zástupci dalších odborných směrů setkávají v praxi

Osvětová a publicistická činnost

- vydávání zpravodaje PSYCHOENERGETIKA
- zabezpečování přednášek a seminářů
- spolupráce s časopisy

Ve své činnosti ČEPES navazuje na předchozí práce Psychoenergetické laboratoře při VŠCHT Praha z let 1980 - 1990 a využívá zkušeností tohoto výzkumného pracoviště k dalšímu rozvíjení psychoenergetiky.

Rádi uvítáme v našich řadách další spolupracovníky – staňte se našimi členy. Informace o ČEPES a programu můžete získat též na stránkách:

www.cepes.cz